

พระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์: การทรงนำและการทรงสั่งสอน

แผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก

Jeff Pippenger

2012-10-15

แผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก 3 จาก 95

บทนำ: รากฐานแห่งแผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก

ชุดบทบรรยายนี้มีชื่อว่า โตะสองแผ่นของฮาบากุก จนถึงบัดนี้ เราได้หยิบยกความจริงบางประการจากแผนภูมิปี 1843 และ 1850 ขึ้นมา ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์ปกป้องสิ่งเหล่านั้นตามพระคัมภีร์ในขณะนี้ แต่เพื่อยืนยันว่า Ellen White รับรองความจริงเหล่านี้ ข้อโต้แย้งของเราคือ หากท่านปฏิเสธความจริงพื้นฐานเหล่านี้ ท่านก็กำลังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ไปพร้อมกันด้วย เราต้องการบันทึกประเด็นนี้ไว้เป็นอันดับแรก.

การทบทวนประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์และเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ในการนำเสนอครั้งแรกของเรา เราได้สรุปประวัติของชาวมิลเลอไรต์ รวมทั้งหลักหมายแห่งเวลาตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1844 ในการนำเสนอครั้งล่าสุดของเรา

เราได้พิจารณาประวัติศาสตร์อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการรอคอยจนถึงการปิดประตูในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 โดยระบุว่าช่วงเวลานั้นคือเสียงร้องเที่ยงคืน

เสียงร้องเที่ยงคืนได้เข้าสู่ประวัติศาสตร์ในการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ ระหว่างวันที่ 12–17 สิงหาคม ค.ศ.

1844 และดำเนินต่อไปจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงเวลาแห่งการรอคอย

ซึ่งเริ่มขึ้นในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 เป็นส่วนหนึ่งของเสียงร้องเที่ยงคืนและกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งได้เตรียมประชากรกลุ่มหนึ่งให้พร้อมสำหรับการประกาศข่าวสารนั้น

เมื่อวานนี้ เราหวังจะสถาปนาสิ่งนี้ไว้ในใจและความคิดของท่านให้มั่นคง

ภาพประกอบทั้งปวงในพระวจนะของพระเจ้าที่กล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอย

ส่วนกล่าวถึงวาระสุดท้ายของโลก เอลเลน ไวท์ เมื่ออธิบาย 1 โครินธ์ 10:11 กล่าวว่า

“ผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณแต่ละคน ได้กล่าวเพื่อยุคของเรามากกว่ายุคที่เขามีชีวิตอยู่” 1 โครินธ์ 10:11

กล่าวว่า “บรรดาสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นแก่เขาทั้งหลายเพื่อเป็นเยี่ยงอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรานี้ ผู้ซึ่งวาระสุดท้ายของโลกได้มาถึงแล้ว”

ประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอไรต์เป็นประวัติศาสตร์ของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายของโลก

ประวัติศาสตร์ทั้งปวงในพระคัมภีร์เกี่ยวกับช่วงเวลาแห่งการรอคอยและสิ่งที่ติดตามมาภายหลังนั้น

เป็นภาพประกอบของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งการรอคอยของชาวมิลเลอไรต์และในเสียงร้องเที่ยงคืน

เราจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพราะประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกครั้ง

2520: การรับรองของเอลเลน ไวท์

เราได้กำลังพิจารณาประเด็นแรกบนแผนภูมิเหล่านี้อยู่ แม้ว่าเราจะยังไม่ได้กล่าวถึงมันมากนัก

หลักคำสอนประการแรกที่เราต้องการแสดงให้เห็นว่า Ellen White รับรองอย่างชัดเจน คือเรื่อง 2520

การนำเสนอสองครั้งแรกได้รับการจัดเตรียมไว้เพื่อพาเรามาถึงจุดนี้ เช้าวันพรุ่งนี้ เราจะเริ่มพิจารณาเรื่อง Daily บนแผนภูมินี้

การระลึกถึงการทรงนำและการทรงสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ให้เราเริ่มต้นด้วย Life Sketches หน้า 196: “เราหาได้มีสิ่งใดที่จะต้องกล่าวต่ออนาคตไม่ เว้นแต่เราจะลืมหินทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำเรา และคำสอนของพระองค์ในประวัติศาสตร์อดีตของเรา” สิ่งเดียวที่คริสเตียนพึงต้องกล่าวต่ออนาคตก็คือการหลุดออกจากทางและต้องพินาศ สิ่งที่ควรหวาดกลัวไม่ใช่การไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์ ณ ที่นี้ ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องกล่าวต่ออนาคต เว้นแต่สองประการนี้ ข้อความตอนนี้เป็นข้อความที่พบได้บ่อยในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ในหมู่คนแอ็ดเวนติส แต่แทบจะไม่ค่อยได้ยินผู้ใดขยายความว่า การทรงนำใดและคำสอนใดที่นางกำลังกล่าวถึงอยู่!

เราจะแสดงให้เห็นว่าการทรงนำที่นางกล่าวถึงนั้นคือประวัติศาสตร์ของเสียงร้องยามเที่ยงคืน ในประวัติศาสตร์ของเสียงร้องยามเที่ยงคืน พระคริสต์ทรงนำอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย ในการมาถึงและการประกาศของเสียงร้องยามเที่ยงคืน และในการปิดประตูเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 พระองค์ทรงกำหนดประวัติศาสตร์นั้นไว้เพื่อก่อให้เกิดชนชาติหนึ่งซึ่งสามารถเข้าสู่สถานอภิสุทธิโดยความเชื่อร่วมกับพระองค์ เราควรรยาเกรงที่จะลืมหินประวัติศาสตร์เฉพาะนั้น ตลอดจนคำสั่งสอนของพระองค์ด้วย

เราจะแสดงให้เห็นว่ามีคำสอนเฉพาะประการหนึ่งที่เกิดเสียงร้องเที่ยงคืน คำสอนนั้นมีใช่การล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมันเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 และก็มีใช่เรื่องสภาพของคนตาย ซึ่งเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สองในประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ หากแต่เป็นคำสอนเฉพาะประการหนึ่งในประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ที่เกิดเสียงร้องเที่ยงคืน ซึ่งเป็นที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำ และเราไม่มีสิ่งใดต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต นอกจากว่าเราจะลืมหินการทรงนำและคำสอนของพระองค์เท่านั้น

เราขอเสนอว่า สัญลักษณ์ของทั้งการทรงนำและการทรงสั่งสอนของพระองค์คือ “เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน” ให้เราอ่านข้อคิดตอนี้จากนิมิตแรกของเอลเลน ไวท์อีกครั้งว่า “บนหนทางนี้ ชนชาติแอ็ดเวนต์กำลังเดินทางไปยังนครซึ่งอยู่ ณ ปลายสุดอีกด้านหนึ่งของทางนั้น เบื้องหลังพวกเขา ณ จุดเริ่มต้นของทาง มีแสงสว่างเจิดจ้าตั้งอยู่ ซึ่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกข้าพเจ้าว่า นั่นคือเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน แสงสว่างนี้ส่องตลอดแนวทาง และให้ความสว่างแก่เท้าของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่สะดุดล้ม หากพวกเขาจับตาดำรงอยู่ที่พระเยซู ผู้ทรงอยู่เบื้องหน้าพวกเขาเล็กน้อย ทรงนำพวกเขาไปสู่นครนั้น พวกเขา ก็ปลอดภัย แต่ในไม่ช้า บางคนก็อ่อนล้า และกล่าวว่านครนั้นยังอยู่อีกไกลมาก และพวกเขาคาดหมายว่าจะได้เข้าไปถึงก่อนหน้านั้นแล้ว แล้วพระเยซูจะทรงหนุนใจพวกเขา โดยทรงยกพระกรขวาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ขึ้น และจากพระกรของพระองค์ก็มีแสงสว่างส่องออกมา โบกไหวเหนือหมู่ชนแอ็ดเวนต์ และพวกเขาก็ร้องว่า ‘อัลเลลูยา!’ ส่วนอีกพวกหนึ่งกลับผลุนผลันปฏิเสธแสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และกล่าวว่า ‘ไม่ใช่พระเจ้าที่ได้ทรงนำพวกเขาออกมาไกลถึงเพียงนี้’”

พวกเขากำลังปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืน และในการเชื่อมโยงกับเสียงร้องเที่ยงคืนนั้น พวกเขา กำลังโต้แย้งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงนำพวกเขาในเสียงร้องเที่ยงคืน พวกเขา กำลังปฏิเสธการทรงนำของพระเจ้าในเสียงร้องเที่ยงคืน “ความสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาดับลง ทำให้เท้าของพวกเขาอยู่ในความมืดสนิท และพวกเขาก็สะดุด สูญเสียการมองเห็นหลักหมายและพระเยซู และตกจากทางลงไปสู่โลกเบื้องล่างอันมืดมิดและชั่วร้าย”

เสียงร้องยามเที่ยงคืน ในบริบท

เราจะพิจารณาประวัติของเสียงร้องเที่ยงคืนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อวางไว้ในบริบทก่อนที่เราจะกล่าวถึงเรื่อง 2520.

จากหนังสือ มหาการต่อสู้ หน้า 391-395:

“เมื่อเวลาที่ได้คาดหมายไว้เป็นครั้งแรกสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ล่วงพ้นไป คือในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 1844”—นี่คือช่วงเวลาแห่งการทรงรอคอย เป็นความผิดหวังครั้งแรก—“บรรดาผู้ที่ได้เฝ้าคอยการทรงปรากฏของพระองค์ด้วยความเชื่อ ต่างตกอยู่ชั่วระยะหนึ่งท่ามกลางความสงสัยและความไม่แน่ใจ ขณะที่โลกมองพวกเขาว่าพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง และพิสูจนแล้วว่าพวกเขาได้ยึดถือความหลงผิดไว้ แห่งแห่งการปลอบประโลมของพวกเขาก็ยังคงเป็นพระวาระของพระเจ้า หลายคนยังคงค้นคว้าพระคัมภีร์ต่อไป ตรวจสอบหลักฐานแห่งความเชื่อของตนอีกครั้ง และศึกษาคำพยากรณ์อย่างถี่ถ้วนเพื่อให้ได้รับความกระจ่างเพิ่มเติม”

หากคนเป็นอันมากได้กระทำเช่นนี้ ก็ย่อมหมายความว่ามิบางคนที่มีได้กระทำ ข้อความนั้นมิได้กล่าวว่า “พวกเขา” แต่กล่าวว่า “คนเป็นอันมาก”—จึงมีอยู่สองจำพวกที่นี่

“คำพยาณของพระคัมภีร์ที่สนับสนุนเจตจำนงของพวกเขาดูประหนึ่งชัดเจนและเด็ดขาด หมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งไม่อาจเข้าใจผิดได้ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระคริสต์ว่าอยู่ใกล้แล้ว พระพรพิเศษจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งในการกลับใจใหม่ของคนบาปและในการฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลาย ได้เป็นพยานว่าชาวสวรรค์นั้นมาจากสวรรค์ และแม้ว่าบรรดาผู้เชื่อจะไม่อาจอธิบายความผิดหวังของตนได้ แต่พวกเขาก็รู้สึกมั่นใจว่าพระเจ้าได้ทรงนำพวกเขามาในการดำเนินชีวิตที่ผ่านมา”

ประดุจเส้นใยที่สอดประสานอยู่กับคำพยากรณ์ซึ่งพวกเขาเข้าใจว่าเกี่ยวเนื่องกับวาระแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น มีคำสั่งสอนที่ทรงจัดไว้อย่างจำเพาะให้เหมาะกับสภาพแห่งความไม่แน่ใจและความคอยอย่างระหวังของพวกเขา และหนุนใจให้พวกเขารอคอยด้วยความอดทนในความเชื่อว่า สิ่งที่ยึดมั่นยังมีตมต่อความเข้าใจของพวกเขา นั้น จะได้รับการทำให้กระจ่างในเวลาอันสมควร.

ในย่อหน้านั้นกล่าวว่า

“ซึ่งสอดประสานอยู่กับคำพยากรณ์ทั้งหลายที่พวกเขาได้ถือว่าเกี่ยวข้องกับเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สอง . . .

.” คำพยากรณ์ใดบ้างที่พวกเขาเชื่อว่าเกี่ยวข้องกับเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สอง? 2520, 2300, และ 1335.

พวกเขาเชื่อว่าคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสามนี้สิ้นสุดลงในปี 1843 และนั่นคือการเสด็จมาครั้งที่สอง.

ท่ามกลางคำพยากรณ์เหล่านี้ มีคำพยากรณ์ในฮาบากุก 2:1-4 ว่า

“ข้าพเจ้าจะยืนอยู่ที่ยามเฝ้าของข้าพเจ้า และจะตั้งตัวอยู่บนหอคอย และจะคอยดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าถูกตักเตือนแล้ว ข้าพเจ้าจะตอบอย่างไร แล้วพระยาห์เวห์ทรงตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และจารึกให้ชัดเจนลงบนแผ่นป้าย เพื่อผู้ที่อ่านจะวิ่งได้ เพราะนิมิตนั้นยังรอถึงเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มูสา แม้มันจะเนินช้า ก็จงคอยมันเถิด เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า ดูเถิด จิตใจของผู้ที่ยโสของนิน ไม่เที่ยงตรงในตัวเขา แต่คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของตน”

ตั้งแต่นั้นปี ค.ศ. 1842 ทิศทางที่ประธานไว้ คำพยากรณ์นี้ให้ “จารนิมิตนั้นไว้ และเขียนให้ชัดเจนลงบนแผ่นป้าย เพื่อผู้ที่อ่านจะได้วิ่งไป” ได้ชักนำให้ชาร์ลส์

พีทซ์จัดทำแผนภูมิตำพยากรณ์เพื่ออธิบายนิมิตทั้งหลายในพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์ การตีพิมพ์แผนภูมินี้ถูกมองว่าเป็นการสำเร็จตามพระบัญชาที่ประธานผ่านฮาบากุก อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาณัติ ในเวลานั้นยังไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า ในคำพยากรณ์เดียวกันนั้นได้กล่าวถึงความล่าช้าปรากฏชัดในการสำเร็จของนิมิต—คือช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ หลังความผิดหวัง

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จึงปรากฏว่ามีนัยสำคัญอย่างยิ่งว่า “เพราะว่านิมิตนั้นยังรอถึงเวลาที่กำหนดไว้

แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มุสา แม้มันจะซึกซ่า จงคอยมันเถิด เพราะมันจะมาแน่ และจะไม่ล่าช้า . . .
คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อของตน”

แผนภูมิปี 1843 และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

ไม่สำคัญว่าท่านจะทำงานประจำหรือทำงานนอกระบบ—ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ Ellen White ใช้ตามลำดับสำหรับงานของสภาสมาคมและงานที่เสี่ยงตนเอง

ไม่ว่าท่านจะไปยังพันธกิจชั้นนำที่เสี่ยงตนเองในอาเวนต์ิสต์ หรือไปยังที่ประชุมใหญ่แห่งโลก (General Conference) หรือสถาบันวิจัยพระคัมภีร์ (Biblical Research Institute)

หากท่านถามพวกเขาเกี่ยวกับแผนภูมิปี 1843 พวกเขาจะกล่าวว่า “มีความผิดพลาดมากมายบนแผนภูมินี้” พวกเขาไม่เห็นด้วยกับ Ellen White ผู้ซึ่งกล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์เหนือ “ความผิดพลาดประการหนึ่ง” ในตัวเลขบางส่วนบนแผนภูมินี้

แต่พวกเขายังตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อพระวจนะของพระเจ้าด้วย ในพระธรรมฮาบากุกกล่าวไว้ว่านิมิตนี้ “จะ . . . ไม่มุสา” นิมิตซึ่งบรรดาผู้บุกเบิกจะต้องบรรจุไว้บนแผนภูมิปี 1843 และพวกเขาก็ได้กระทำเช่นนั้นแล้ว คือความสำเร็จตามพระธรรมฮาบากุก บทที่ 2 นี่คือนิมิตที่พวกเขาจะต้องใส่ไว้บนแผนภูมินี้ และพระธรรมฮาบากุก บทที่ 2 กล่าวว่า นิมิตนี้ “จะ . . . ไม่มุสา” ดังนั้น เมื่อท่านกล่าวว่าแผนภูมินี้ “เต็มไปด้วยความผิดพลาด” ท่านก็กำลังคัดค้านทั้งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์และพระคัมภีร์.

ส่วนหนึ่งในคำพยากรณ์ของเอเสเคียลก็เป็นแหล่งแห่งกำลังและความปลอบประโลมแก่บรรดาผู้เชื่อด้วยว่า: “พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สภาวะที่ดีคืออะไรที่เจ้าทั้งหลายมีอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล โดยกล่าวว่า วันเวลายืดยาวออกไป และนิมิตทุกอย่างก็ล้มเหลว? เหตุฉะนั้นจงบอกเขาทั้งหลายว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ . . . วันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และผลแห่งนิมิตทุกอย่างก็จะบังเกิด . . . เราจะกล่าว และถ้อยคำที่เราจะกล่าวนั้นจะสำเร็จ จะไม่ยืดยาวออกไปอีก” คนในวงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า นิมิตที่เขาเห็นนั้นมีไว้สำหรับวันข้างหน้าอีกนาน และเขาพยากรณ์ถึงกาลเวลาที่อยู่ห่างไกล เหตุฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ จะไม่มีถ้อยคำใด ๆ ของเราที่ยืดยาวออกไปอีกต่อไป แต่ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นจะสำเร็จ” เอเสเคียล 12:21–25, 27, 28.

ผู้กราบนมัสการสองจำพวก

จงสังเกตว่า นางกำลังกล่าวถึงผู้นมัสการอยู่สองจำพวก นางกล่าวว่า เมื่อความผิดหวังครั้งนี้มาถึง หลายคนยังคงศึกษาคำพยากรณ์ต่อไป ซึ่งบ่งชี้ว่ามีอีกจำพวกหนึ่งที่มีได้ศึกษาต่อไป เราจะได้รับความกระจ่างยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างผู้นมัสการทั้งสองจำพวกนี้

ความสำเร็จแห่งคำพยากรณ์ในฮาบากุก 2:1–4 ก็คือแผนภูมิปี 1843 นี้และแผนภูมิปี 1850 แม้แต่ในฮาบากุก ข้อ 4 ก็กล่าวว่า “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของตน” และผู้ที่มีใจโสกำเรียบขึ้น

ข้อนี้กำลังพรรณนาถึงผู้นมัสการอยู่สองจำพวก

ประวัติศาสตร์แห่งเสียงร้องเหยียดคินก่อให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวก

และผู้นมัสการสองจำพวกนั้นก็เป็นผู้ที่ฮาบากุกกล่าวถึง

ในย่อหน้าถัดไป ภายหลังจากอ้างถึง Habakkuk 2 และ Ezekiel นางได้ระบุชนชั้นหนึ่งไว้ คือ “ผู้ที่คอยอยู่” ผู้ที่คอยอยู่นั้นคือใคร? พวกเขาคือผู้ที่กำลังทำให้ Daniel 12 สำเร็จ “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่ และมาถึง 1335” ชนชั้นนี้คือผู้ที่คอยอยู่.

บรรดาผู้ที่เฝ้าคอยได้ชื่นชมยินดี โดยเชื่อว่า
พระองค์ผู้ทรงรู้จุดจบตั้งแต่ปฐมกาลได้ทอดพระเนตรลงมาตลอดยุคสมัยทั้งหลาย
และเมื่อทรงล่วงรู้ถึงความผิดหวังของพวกเขา
ก็ได้ประทานถ้อยคำแห่งความกล้าหาญและความหวังแก่พวกเขา

มีพี่น้องสตรีคนหนึ่งโทรมา เธอได้ทำงานอยู่ในประเทศหนึ่งของยุโรปตะวันออกเป็นเวลาหลายปี
เดิมเธอมาจากที่นั่น ต่อมาได้ย้ายไปยังสหรัฐอเมริกา และเมื่อเธอเข้าใจข่าวสารนี้แล้ว ก็ได้ย้ายกลับไปอีกครั้ง
เธอได้เผชิญกับการต่อต้าน โดยครอบครัวคริสตจักรเดิมของเธอได้ติดต่อกับผู้นำในประเทศของเธอเพื่อ
“ปิดประตูใส่เธอ” ไม่นานมานี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดประตูให้เธอแบ่งปันข่าวสารนี้กับกลุ่มคนต่าง ๆ

เข้าวันนี้แต่เช้าเธอโทรมา เล่าให้ฟังว่าอุปสรรคประการหนึ่งคือเรื่องการเดินทาง
พวกเขาจำเป็นต้องมีรถยนต์เพื่อเดินทางและสั่งสอนข่าวสารนี้ แต่ขาดแคลนเงินทุน
ทันทีที่พวกเขามาถึงสถานที่แห่งนี้ มิตรสหายจากสหรัฐอเมริกาซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดลใจ
ก็ได้ส่งเงินมามากพอที่จะซื้อรถยนต์คันหนึ่ง

นี่คือประเภทของประสบการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ที่ผิดหวัง พวกเขาผิดหวัง
แต่พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปสู่พระคัมภีร์เพื่อทรงหนุนใจพวกเขา โดยตรัสว่า
“ความผิดหวังครั้งนี้เป็นไปตามการทรงนำของเรา จงก้าวหน้าต่อไปเถิด”

หากปราศจากพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้
ซึ่งเตือนสติพวกเขาให้รอคอยด้วยความอดทนและยึดมั่นในความเชื่อมั่นของตนในพระวจนะของพระเจ้า
ความเชื่อของพวกเขาก็คงล้มเหลวลงในโมงยามแห่งการทดลองนั้น

อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนและช่วงเวลาแห่งการทรงซึก้า

จงสังเกตว่าซิสเตอร์ไว้ที่เชื่อมโยงอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนเข้ากับฮีบราวก 2 อย่างไร
เนื่องจากทั้งสองตอนกล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการล่าช้าและผู้มีสการสองจำพวก

อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในมัทธิว 25
ก็แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ของชนอาดาเวเนติสต์ด้วยกัน ในมัทธิว 24 เพื่อตอบคำถามของเหล่าสาว
กเกี่ยวกับหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และวาระสุดท้ายของโลก พระคริสต์ได้ทรงชี้ให้เห็นเห
ตุการณ์สำคัญยบางประการในประวัติศาสตร์ของโลกและของคริสตจักรตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกจนถึง
การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ กล่าวคือ การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งของคริสตจักรภายใต้การข่มเหงของลัทธินอกศาสนาและของสันตะปาปา
การมีตกลงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และการตกลงมาของดวงดาว หลังจากนั้น
พระองค์ได้ตรัสถึงการเสด็จมาของพระองค์ในราชอาณาจักรของพระองค์
และได้ตรัสอุปมาที่บรรยายถึงผู้รับใช้สองจำพวกซึ่งเฝ้าคอยการปรากฏของพระองค์ บทที่ 25
เปิดต้นด้วยถ้อยคำที่ว่า: “เมื่อนั้น แผ่นดินสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน”
ที่นี่ได้ทำให้เห็นถึงคริสตจักรซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย—บัดนี้
หล่อนกำลังประยุกต์สิ่งนี้เข้ากับประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์
แต่จงสังเกตสิ่งที่หล่อนกำลังกล่าว—“ที่นี่ได้ทำให้เห็นถึงคริสตจักรซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย”—ใครคือ
“คริสตจักรซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย”? นั่นคือพวกเรา!

สิ่งเดียวกันนั้นได้ถูกชี้ให้เห็นไว้ในตอนท้ายของบทที่ 24 ในอุปมานี้
ประสบการณ์ของพวกเขาถูกยกมาเป็นภาพประกอบโดยเหตุการณ์ต่าง ๆ แห่งพิธีสมรสแบบตะวันออก
“ครั้งนั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน

ผู้ถือโคมของตนออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว และในพวกเธอนั้นห้าคนเป็นคนฉลาด และห้าคนเป็นคนโง่ง คนโง่งนั้นถือโคมของตนไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย ส่วนคนฉลาดนั้นได้อเอาน้ำมันใส่ภาชนะไปพร้อมกับโคมของตน เมื่อเจ้าบ่าวชักช้าอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันเคลิ้มและหลับไป และเมื่อถึงเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องขึ้นว่า ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปต้อนรับเขาเถิด”

การเสด็จมาของพระคริสต์ ตามที่ได้ประกาศไว้ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งนั้น เป็นที่เข้าใจกันว่าได้ทรงเป็นภาพแทนโดยการมาของเจ้าบ่าว การปฏิรูปอย่างกว้างขวางภายใต้การประกาศถึงการเสด็จมาของพระองค์ในไม่ช้านั้น สอดคล้องกับการที่หญิงพรหมจารีออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว ในคำอุปมานี้ เช่นเดียวกับในมัทธิว 24 มีการแสดงคนอยู่สองจำพวก ทุกคนต่างถือประทีปของตน คือพระคัมภีร์ และด้วยแสงสว่างจากประทีปนั้นจึงออกไปพบเจ้าบ่าว แต่ในขณะที่หญิงพรหมจารีโง่เหลาถือประทีปของตนไปโดยไม่ม้้ำมันนั้น หญิงพรหมจารีมีปัญญาได้นำน้ำมันใส่ภาชนะของตนไปด้วย ฝ่ายหญิงพรหมจารีมีปัญญานั้นได้รับพระคุณของพระเจ้า คือฤทธิ์เดชแห่งการบังเกิดใหม่และการทรงส่องสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทำให้พระวาระของพระองค์เป็นประทีปแก่เท้าเขา พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์เพื่อจะเรียนรู้ความจริง และแสวงหาความบริสุทธิ์แห่งจิตใจและชีวิตอย่างจริงจัง คนเหล่านี้มีประสบการณ์ส่วนตัวและความเชื่อในพระเจ้าและในพระวาระของพระองค์ ซึ่งความผิดหวังและความล่าช้าไม่อาจทำลายลงได้ ส่วนคนอื่น ๆ เคลื่อนไหวไปตามแรงกระตุ้น อาศัยความเชื่อของพี่น้องของตน พึ่งพอใจกับความรู้สึกที่ดี แต่ขาดความเข้าใจความจริงอย่างถ่องแท้ หรือขาดพระคุณที่ทรงกระทำอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับความล่าช้าและความผิดหวัง เมื่อการทดลองมาถึง ความเชื่อของพวกเขาที่ลุ่มเหลว และประทีปของพวกเขาที่ส่องแสงริบหรี่ลง

“เมื่อเจ้าบ่าวทรงล่าช้า”

เจ้าบ่าวทรงชักช้าเมื่อใด? วันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 พระองค์ทรงชักช้า บัดนี้จะเกิดอะไรขึ้น? คนทั้งสองจำพวกนี้จะถูกสำแดงออกมา?

เมื่อเราหลงลืมคำร้องเวลาเที่ยงคืน และตกลงจากทางเดินไปสู่โลกอันชั่วร้ายเบื้องล่าง เราแสดงให้เห็นว่าเราไม่เข้าใจพระกิตติคุณ พระกิตติคุณนี้รันดร์คือพระราชกิจของพระคริสต์ในการก่อให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวก โดยตั้งอยู่บนสารแห่งคำพยากรณ์ที่ใช้ทดสอบ ตั้งแต่ช่วงเวลาการล่าช้าจนถึงการปิดประตู นี่คือจุดสุดยอดของพระกิตติคุณนี้รันดร์ ในที่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าบ่าวนำคนสองจำพวกในช่วงเวลาการล่าช้า โดยทรงมุ่งจะนำพวกเขาเข้าสู่การพิพากษาพร้อมกับพระองค์เอง และทรงให้พวกเขาผ่านกระบวนการทดสอบเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขามีน้ำมันอย่างแท้จริงหรือไม่ นี่คือจุดสุดยอดแห่งพระราชกิจของพระคริสต์ในการแยกทองคำออกจากซีแร่ ข้าวสาลีออกจากข้าวละมาน และคนมีปัญญาออกจากคนโง่เขลา

“เมื่อเจ้าบ่าวชักช้าอยู่ พวกนางทั้งสี่นั้นก็พากันเคลิ้มหลับและหลับไป” การที่เจ้าบ่าวชักช้านั้น เป็นภาพแทนของการล่วงผ่านของเวลาซึ่งได้คาดหมายว่าพระเจ้าจะเสด็จมา ความผิดหวัง และการล่าช้าที่ดูประหนึ่งยังยึดเยื้ออยู่ ในช่วงเวลาแห่งความไม่แน่นอนนี้ ความสนใจของผู้ที่ผิวเผินและไม่สุดใจก็เริ่มสั่นคลอนในไม่ช้า และความพยายามของเขาทั้งหลายก็หย่อนยานลง แต่ผู้ที่ความเชื่อตั้งอยู่บนความรู้พระคัมภีร์ด้วยตนเองนั้น มีศึลาอยู่ใต้เท้าของเขา

ซึ่งคลื่นแห่งความผิดหวังไม่อาจขัดพาไปได้ “พวกนางทั้งสิ้นก็พากันเคลิ้มหลับและหลับไป”
คือคนจำพวกหนึ่งอยู่ในความไม่ใส่ใจและละทิ้งความเชื่อของตน
ส่วนอีกจำพวกหนึ่งคอยอยู่ด้วยความอดทนจนกว่าจะได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น กระนั้น
ในราตรีแห่งการทดลองนั้น
คนจำพวกหลังนี้ก็ดูเหมือนจะสูญเสียความกระตือรือร้นและความอุทิศตนของตนไปบ้างในระดับหนึ่ง
ฝ่ายผู้ที่ไม่สนใจและฉิวเฉิบไม่อาจพึ่งพาความเชื่อของพี่น้องของตนได้อีกต่อไป
แต่ละคนจะต้องยืนหยัดหรือล้มลงด้วยตนเอง.”

เมื่อความผิดหวังมาถึง คนสองจำพวกก็เริ่มหลับไปต่างกัน;
แต่แม้พระมหาจารีที่มีปัญญาก็ยังสูญเสียความกระตือรือร้นไปบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำในเรื่องนี้
เพื่อว่าเมื่อข่าวสารเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนมาถึง ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์
พระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจท่ามกลางพวกเขา

กระบวนการแห่งการทดสอบ: ช่วงเวลาแห่งการรอคอยและเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

จาก Spirit of Prophecy, เล่ม 4, หน้า 228: จงจำไว้ว่า กระบวนการนี้—เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
ตั้งแต่ช่วงเวลาการคอยเข้าไปจนถึงการปิดประตู—คือการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทดสอบประชากรของพระองค์
เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ ในการประกาศของมันจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม 1844
เป็นเพียงส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์นั้นเท่านั้น มันไม่อาจแยกออกจากช่วงเวลาการคอยเข้า
ซึ่งเตรียมไว้สำหรับผลของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนท่ามกลางผู้นมัสการทั้งสองจำพวก
ท่านต้องเข้าใจเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน เพราะหากท่านไม่เข้าใจ ท่านก็จะตกไปจากทางนั้น

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะพิสูจน์ประชากรของพระองค์
พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกปิดความผิดพลาดประการหนึ่งในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์
พระหัตถ์ของพระองค์ คือพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงปกปิดความผิดพลาดอันพิเศษประการหนึ่งในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ ทั้งหลาย
ฝ่ายแอ็ดเวนติสต์มิได้ค้นพบความผิดพลาดนั้น
และแม้บรรดาผู้คัดค้านที่มีความรู้ยี่งที่สุดของพวกเขาก็มิได้ค้นพบเช่นกัน ฝ่ายหลังกล่าวว่า
“การคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ของท่านนั้นถูกต้อง
มีเหตุการณ์สำคัญบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น แต่หาใช่สิ่งที่มีสเตอร์มิลเลอร์พยากรณ์ไว้ไม่
หากเป็นการกลับใจของชาวโลก และมีใช้การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์”

ช่วงเวลาแห่งการเฝ้าคอยได้ผ่านพ้นไปแล้ว

และพระคริสต์มิได้ทรงปรากฏมาเพื่อทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์
บรรดาผู้ที่ได้เฝ้ารอพระผู้ช่วยให้รอดของตนด้วยความเชื่อและความรักอันจริงใจ
ได้ประสบกับความผิดหวังอันขมขื่น ถึงกระนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงบรรลुพระประสงค์ของพระองค์แล้ว
กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงทดสอบจิตใจของบรรดาผู้ที่อ้างว่ากำลังเฝ้ารอการเสด็จมาของพระองค์
ในหมู่พวกเขามีหลายคนที่ถูกขับเคลื่อนด้วยความกลัวมากกว่าความรักต่อความจริง
เมื่อเหตุการณ์ที่คาดหมายไว้มิได้เกิดขึ้น บุคคลเหล่านี้ก็ประกาศว่าตนมิได้ผิดหวังเลย
พวกเขาไม่เคยเชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา พวกเขาเป็นพวกแรก ๆ
ที่เยาะเย้ยความโศกเศร้าของบรรดาผู้เชื่อที่แท้จริง

นี่คือพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีได้มีสิ่งใดที่จะต้องหวาดกลัวต่ออนาคตเลย
เว้นแต่เมื่อเราลืมนำองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำเราอย่างไรในประสบการณ์ที่ผ่านมา
และไม่มีสิ่งใดที่จะต้องหวาดกลัว เว้นแต่เราจะลืมนำคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในประสบการณ์ที่ผ่านมา

เรากำลังชี้ให้เห็นว่าท่านไม่อาจแยกการทรงนำนี้ออกจากคำสอนของพระองค์ได้

Life Sketches of James White and Ellen G. White 1888, หน้า 186–187:

“พระเจ้าทรงทดสอบและพิสูจน์ประชากรของพระองค์โดยการใช้เวลาได้ล่วงไปในปี 1843 ความผิดพลาด—ซึ่งเป็นความผิดพลาดประการหนึ่งโดยเฉพาะ—ที่พวกเขาได้กระทำในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์นั้น มิได้ถูกค้นพบในทันที แม้แต่โดยบรรดาผู้มีความรู้ซึ่งคัดค้านทัศนะของผู้ที่เฝ้ารอการเสด็จมาของพระคริสต์ นักปราชญ์ผู้ลุ่มลึกเหล่านี้ประกาศว่านายมิลเลอร์คำนวณเวลาได้ถูกต้อง แม้ว่าพวกเขาจะได้แย้งกับเขาในเรื่องเหตุการณ์ที่จะเป็นจุดสุดยอดของช่วงเวลานั้นก็ตาม แต่ทั้งพวกเขาและประชากรของพระเจ้าผู้กำลังรอคอย ต่างก็อยู่ในความผิดพลาดเดียวกันในประเด็นเรื่องเวลา”

เรามีความเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่า พระเจ้าโดยพระปัญญาของพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้ประชากรของพระองค์ต้องประสบกับความผิดหวังประการหนึ่ง

ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะสำแดงจิตใจและก่อรูปอุปนิสัยที่แท้จริง—ไม่เพียงเพื่อสำแดงจิตใจของพวกเขาเท่านั้น แต่เพื่อพัฒนาอุปนิสัยของพวกเขาด้วย

โดยนำทุกสิ่งมาถึงจุดที่จะแสดงให้ประจักษ์ในวิกฤตการณ์ซึ่งมาถึงในเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ผู้ที่รับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรกเพราะความกลัวต่อการพิพากษาของพระเจ้า

มิใช่เพราะพวกเขารักความจริงและปรารถนามรดกในแผ่นดินสวรรค์ บัดนี้ก็ปรากฏตามสภาพที่แท้จริงของตน พวกเขาอยู่ในกลุ่มแรก ๆ

ที่เยาะเย้ยผู้ผิดหวังเหล่านั้นซึ่งเฝ้าคอยและรักการเสด็จมาของพระเยซูด้วยความจริงใจ บททดสอบอันเฉียบคมยิ่งนี้จากพระเจ้าได้สำแดงอุปนิสัยที่แท้จริงของบรรดาผู้ซึ่งจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบและมลทินด้วยการปฏิเสธความเชื่อของตนในโมงยามแห่งการทดลอง

บรรดาผู้ที่เคยผิดหวังนั้นมิได้ถูกปล่อยไว้ในความมืดมน

เพราะเมื่อพวกเขาค้นคว้าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ด้วยคำอธิษฐานอย่างจริงใจ ก็ได้ค้นพบความผิดพลาดนั้น—ความผิดพลาดเพียงประการเดียว—และได้ติดตามเส้นแห่งคำพยากรณ์ผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งการคอยนั้นไปในความคาดหวังอันชื่นชมยินดีต่อการเสด็จมาของพระคริสต์

พวกเขามีได้นำการที่นิมิตดูประหนึ่งล่าช้าไปนั้นมาคำนึงถึง

และสิ่งนี้ก็เป็นการประหลาดใจอันน่าเศร้าและมิได้คาดคิดไว้เลย ถึงกระนั้น

การทดลองครั้งนี้องมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อจะพัฒนาและเสริมกำลังแก่บรรดาผู้เชื่อในความจริงด้วยใจจริง ช่วงเวลาแห่งการคอยนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง มิใช่เพียงเพราะมันจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงคนสองจำพวก และเริ่มเผยลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา

ซึ่งจะได้รับการสำแดงในประวัติของเสียงร้องยามเที่ยงคืนจนถึงการปิดประตูเท่านั้น

แต่ยังจำเป็นเพื่อเสริมกำลังแก่ผู้ที่จะออกมาอยู่ฝ่ายที่ถูกต้องของประเด็นนี้ด้วย

ท่านไม่อาจแยกช่วงเวลาแห่งการคอยออกจากเสียงร้องยามเที่ยงคืนหรือจากการปิดประตูได้

เมื่อท่านปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืน ท่านก็กำลังปฏิเสธประวัติศาสตร์นั่นเอง

เสียงร้องเที่ยงคืนมิได้เป็นเพียงข่าวสารของซามูเอล สโนว์ ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์เท่านั้น

หากแต่เป็นประสบการณ์แห่งช่วงเวลาแห่งการรอคอย นี่คือจุดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำ

เราไม่มีสิ่งใดต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต เว้นแต่เมื่อเราลืมการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้าในประวัติศาสตร์หรืออดีตของเรา—ประวัติศาสตร์แห่งช่วงเวลาแห่งการรอคอยและเสียงร้องเที่ยงคืน

ซึ่งในนั้นพระองค์ทรงนำชาวประเสริฐนี้รันดร์ไปสู่จุดสุดยอดในประวัติศาสตร์ของพวกเขา มิลเลอร์ไรต์

ก่อให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวก

งานเขียนยุคแรก, หน้า 74: “ข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นกฎปี 1843
นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง;
ตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เป็น;
พระหัตถ์ของพระองค์ทรงอยู่เหนือแผนภูมินั้นและทรงปิดบังความผิดพลาดในตัวเลขบางส่วนไว้
เพื่อไม่ให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป”

ความสลับแห่งความชั่วช้าและกระบวนการแห่งการทดสอบ

หากเรามีเวลา เราอาจอภิปรายถึงความสลับแห่งความชั่วช้าได้
ความสลับแห่งความชั่วช้าอาจมีคำนิยามที่ถูกต้องได้มากกว่าหนึ่งประการ
แต่ในที่นี้หมายถึงการกระทำของชาตानในการผสมความชั่วช้ากับความดี ความจริงเข้ากับความผิดพลาด
ในประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพระเจ้าทรงทดสอบประชากรของพระองค์
ในประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระคัมภีร์
ซึ่งพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์เข้าสู่กระบวนการแห่งการทดสอบ ท่านจะเห็นความสลับแห่งความชั่วช้า
อยู่เสมอ—คือกิจกรรมของชาตानในการผสมความจริงเข้ากับความผิดพลาด
เมื่อผู้คนมาถึงจุดแห่งการทดสอบนี้ ความสลับแห่งความชั่วช้าได้ทำให้ประเด็นต่าง ๆ ผงัวมว่ไปแล้ว

เมื่อถึงเวลาการทดสอบของโนอาห์ พระคัมภีร์บอกเราว่า
ก่อนหน้านั้นเชื้อสายของชาตानได้ถูกผสมปนเปกับเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว
สิ่งนี้เองที่ทำให้ธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าสำเร็จครบถ้วนในสมัยของโนอาห์
ซึ่งได้แสดงไว้ในพระธรรมปฐมกาลว่า
บุตรทั้งหลายของพระเจ้าได้เอาบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์เป็นภรรยา—การผสมกันของเชื้อสายทั้งสอง
อันเป็นธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าที่เกิดขึ้นก่อนการทดสอบของโนอาห์.

ในการทดสอบของโมเสสและทะเลแดง พระคัมภีร์บรรยายว่าอิสราเอล
ซึ่งจะต้องถูกทดสอบที่ทะเลแดงและที่ซินาย
ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยคำสอนของอียิปต์หลังจากอยู่ที่นั่นมาเป็นเวลานาน
นั่นคือธรรมล้ำลึกแห่งความอธรรม—การถูกชักจูงโดยคำสอนของชาตान

ในสมัยของพวกยิว

คำสอนแบบกรีกได้เป็นสิ่งที่ปูทางให้สภาชั้นเฮเดรินปฏิเสธกระบวนการทดสอบของพวกเขาเอง।

ในประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ บรรดามิลเลอไรต์ในคริสตจักรโปรเตสแตนต์เพิ่งออกมาจากช่วงเวลา 1260
ปีแห่งอิทธิพลของสันตะปาปา ซึ่งได้ทำให้เมล็ดพันธุ์อันบริสุทธิ์เสื่อมปนเปื้อนด้วยเมล็ดพันธุ์อันไม่บริสุทธิ์
ก่อให้เกิดความสลับแห่งความชั่วช้าที่มาก่อนการทดสอบแห่งประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์.

นั่นคือธรรมล้ำลึกแห่งความอธรรมซึ่งดำรงอยู่เสมอมา

หากท่านศึกษาว่าธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้ากระทำอย่างไร จงไปที่หนังสือ Patriarchs and Prophets
บทแรก ชิสเตอร์ไวท์บอกเราไว้ว่า ชาตानได้ทำให้ธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าสำเร็จขึ้นในสวรรค์อย่างไร
กำลังจะมีการทดสอบในสวรรค์ว่าเหล่าทูตสวรรค์องค์ใดจะคงอยู่และองค์ใดจะถูกขจัดออกไป
และชาตานก็กำลังกระทำธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าที่นั่นอยู่ ณ ที่นั่นในสวรรค์
ก่อนถึงกระบวนการทดสอบนั่นเอง

ชาตานได้กระทำเช่นนี้โดยการสอดแทรกความสงสัย ยกถ้อยคำของตนขึ้นเหนือพระวจนะของพระเจ้า
และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น

โดยชักนำผู้อื่นให้ถ่ายทอดคำสอนเท็จของตนออกมา—ซึ่งเป็นกิจกรรมอันชั่วร้ายอย่างยิ่ง เขาจะปลุกฝังความสงสัยไว้ในจิตใจของท่าน แล้วท่านก็จะออกไปแสดงความสงสัยนั้นต่อหน้ากลุ่มคน หากผู้ใดร้องเรียนเกี่ยวกับความสงสัยนั้น เขาก็จะร้องเรียนต่อท่าน มิใช่ต่อเขา

เมื่อไม่นานมานี้ ศิษยาภิบาลคนหนึ่งในเมืองสโปแคน รัฐวอชิงตัน ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือ Early Writings หน้า 74 โดยกล่าวว่า “ผมได้ไปตรวจดูในพจนานุกรมสมัยของ Ellen White คือพจนานุกรม Webster’s และคำว่า figures ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับเลขคณิตแต่อย่างใด” คนส่วนใหญ่ที่ได้ยินเช่นนั้นคงจะไม่ไปตรวจสอบ และจะเชื่อเขา อย่างน้อยที่สุด ศิษยาภิบาลคนนั้นก็กำลังหว่านความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่ figures เป็นตัวแทนในข้อความตอนนี้; แต่ตามความเป็นจริงแล้ว เขากำลังโกหก พจนานุกรม Webster’s ปี 1828 ระบุไว้ว่า: FIGURE, n. ในวิชาเลขคณิต เครื่องหมายที่ใช้แทนจำนวน เช่น 2, 7, 9.

เขากำลังแสดงความสงสัย กำลังกระทำการซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น “ธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้า” เขากำลังชี้ให้เห็นแก่ชาวแอ็ดเวนตีส หากพวกเขาเต็มใจจะมองเห็น ว่าในช่วงเวลานี้แห่งประวัติศาสตร์ของโลก ท่านจำเป็นต้องเข้าใจความจริงด้วยตนเอง และอย่าฟังมนุษย์ เพราะว่า “...ธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าก็กำลังทำงานอยู่แล้ว...”

งานเขียนยุคแรก, หน้า 74: “. . . ว่ารูปทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมและซ่อนความผิดพลาดบางประการไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออก”

นั่นคือการชี้แนะให้หลงทาง และบรรดานักเทววิทยาก็มักทำเช่นนั้น หากท่านต้องการเข้าใจว่าคำคำหนึ่งในพระคัมภีร์หรือในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์มีความหมายว่าอย่างไร ท่านไม่ควรหันไปพึ่งพจนานุกรมก่อน แต่ควรหันไปหาผู้เผยพระวจนะ ตัวอย่างเช่น ดาเนียลใช้คำภาษาฮีบรูว่า rum ใน Daniel 8:11 ซึ่งแปลว่า “ถูกนำออกไป” ผู้คนคิดว่าคำนั้นหมายถึง “ถูกเอาออก” แต่ดาเนียลใช้คำว่า rum อีกห้าครั้ง และไม่เคยมีครั้งใดที่หมายถึง “นำออกไป” เลย—แต่หมายถึง “ยกขึ้นและเทิดทูน” ดังนั้น การคิดว่า rum ใน Daniel 8:11 หมายถึง “เอาออกไป” จึงเป็นการดำเนินตามธรรมเนียมสืบทอด มิใช่ตามวิธีที่ดาเนียลใช้คำนั้น

ในทำนองเดียวกัน เมื่อกล่าวถึง Ellen White: หากท่านต้องการอ้างว่าใน Early Writings, 74 คำว่า “figures” หมายถึงรูปร่างทางศิลปะหรือภาพประกอบ ท่านอาจกล่าวว่า “พจนานุกรมในสมัยของ Ellen White มิได้ระบุว่า figures หมายถึงเลขคณิต” โดยหวังว่าคนส่วนใหญ่จะไม่ไปตรวจสอบ แต่หากพวกเขาตรวจสอบ ก็จะพบว่า figures นั้นหมายถึงเลขคณิตด้วย

แต่แหล่งแรกที่ท่านต้องไปก็คือที่ Ellen White เอง: นางหมายถึงอะไรเมื่อใช้คำว่า figures? ใน Early Writings หน้า 74 นางกล่าวว่า

“พระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือและทรงปิดบังความผิดพลาดประการหนึ่งในตัวเลขบางตัว” และในหน้า 236 นางกล่าวว่า “พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมความผิดพลาดในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์” ผู้เผยพระวจนะหญิงผู้นี้ระบุชัดว่า ศัพท์ที่นางใช้คือ figures นั้น หมายถึงช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์—คือการคำนวณเชิงเลข มิใช่งานศิลป์.

ดังนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปกพระหัตถ์ของพระองค์ไว้เหนือสิ่งใด? พระองค์ทรงปกพระหัตถ์ของพระองค์ไว้เหนือความผิดพลาดในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์—ตัวเลขทั้งหลาย.

การรับรองเรื่อง 2520 ของเอลเลน ไวท์

นี่คือประเด็นสำคัญที่สุด หลายคนกำลังนำเสนอข่าวสารเดียวกันกับที่เรานำเสนอ และข้าพเจ้าสนับสนุนพวกเขา แต่เมื่อกล่าวถึงเรื่อง 2520 และว่า Ellen White เชื่อหรือไม่ว่ามันเป็นคำพยากรณ์ที่ถูกต้อง ข้อนี้แหละคือข้อโต้แย้ง—นี่คือหลักฐาน และนี่คือจุดที่ท่านควรเริ่มต้น ข้อโต้แย้งอื่นทั้งหมดก็ถูกต้องและเป็นจริง แต่จุดนี้คือจุดเริ่มต้น

ในหนังสือ *Early Writings* หน้า 74

ซึ่งกล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ปกปิดความผิดพลาดในตัวเลขบางประการนั้น เธอได้อธิบายความหมายของถ้อยคำนั้นไว้ในหนังสือเล่มเดียวกัน หน้า 236 ว่า: “ข้าพเจ้าเห็นประชากรของพระเจ้าเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีในความคาดหวัง กำลังเฝ้ารอองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แต่พระเจ้าทรงประสงค์จะทดสอบพวกเขา” เธอกำลังกล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอย [22 มีนาคม 1844] ซึ่งเป็นความผิดหวังครั้งแรก.

นางมิได้กำลังกล่าวถึงความผิดหวังเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

เพราะพวกเขาจะถูกพิสูจน์ที่นั่นด้วยเช่นกัน แต่ในที่นี้นางกำลังกล่าวถึงวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844

คือช่วงเวลาแห่งการชักช้า: “พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะพิสูจน์พวกเขา”

“พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกปิดความผิดพลาดในการคำนวณช่วงเวลาเชิงพยากรณ์”

พระองค์จะทรงพิสูจน์พวกเขาโดยช่วงเวลาแห่งการชักช้านี้ได้อย่างไร?

โดยการทรงยื่นพระหัตถ์ปกคลุมเหนือความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับช่วงเวลาเชิงพยากรณ์

ท่านไม่มีสิ่งใดต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต เว้นแต่เมื่อเราหลงลืมว่าพระเจ้าทรงนำเราอย่างไรในอดีต ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์และในคำสั่งสอนของพระองค์

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เหล่านี้คือคำสอนที่ก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการรอคอย

“พระหัตถ์ของพระองค์ได้ปกปิดความผิดพลาดประการหนึ่งในการคำนวณช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ บรรดาผู้ที่กำลังเฝ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนมิได้ค้นพบความผิดพลาดนี้” —เป็นความผิดพลาดเพียงประการเดียว— “และแม้แต่บรรดาผู้มีความรู้ยิ่งที่สุดซึ่งคัดค้านเรื่องเวลาก็มีอาจมองเห็นได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงกำหนดให้ประชากรของพระองค์ต้องประสบกับความผิดหวัง เวลานั้นได้ล่วงผ่านไป และบรรดาผู้ที่เคยเฝ้าคอยพระผู้ช่วยให้รอดของตนด้วยความคาดหวังอันเปี่ยมด้วยความยินดีก็เสร้างโศกและหัวใจ

ขณะที่บรรดาผู้ซึ่งมิได้รักการเสด็จมาของพระเยซู แต่รับสารนั้นไว้เพราะความหวาดกลัว

กลับยินดีที่พระองค์มิได้เสด็จมาในเวลาที่คาดหวังไว้

การปฏิญาณตนของพวกเขามิได้ส่งผลต่อจิตใจและชำระชีวิตให้บริสุทธิ์

การที่เวลาล่วงผ่านไปนั้นคำนวณไว้อย่างเหมาะสมแล้วเพื่อเปิดเผยจิตใจเช่นนั้น พวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่หันกลับไป

ไปและเยาะเย้ยบรรดาผู้โสกเศร้าและผิดหวังซึ่งรักการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดของตนอย่างแท้จริง

ข้าพเจ้าได้เห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าในการทรงทดลองประชากรของพระองค์

และประทานบททดสอบอันยังลึกแก่พวกเขา

เพื่อทรงเปิดเผยผู้ที่จะหุดถอยและหันกลับในโมงยามแห่งการทดลอง”

พระเยซูและบรรดาพลโยธาแห่งสวรรค์ทั้งสิ้นทอดพระเนตรด้วยความเห็นอกเห็นใจและความรักต่อผู้ที่เฝ้ารอคอย

ด้วยความคาดหวังอันหวานชื่นมาเนิ่นนานที่จะได้เห็นพระองค์ ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาทั้งหลายรักรัก

ทูตสวรรค์ทั้งหลายลอยอยู่รอบพวกเขา เพื่อคำจูนพวกเขาในโมงยามแห่งการทดลองของตน

ส่วนผู้ที่ละเลยไม่ยอมรับข่าวสารจากสวรรค์นั้น ถูกปล่อยไว้ในความมืด

และพระพิโรธของพระเจ้าได้ลุกขึ้นต่อพวกเขา

เพราะพวกเขาไม่ยอมรับความสว่างซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งมาจากสวรรค์ให้แก่พวกเขา

บรรดาผู้ซึ่งอัสถัยเหล่านั้นซึ่งผิดหวัง และไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนจึงมิได้เสด็จมา

มิได้ถูกทอดทิ้งไว้ในความมืด อีกครั้งหนึ่งพวกเขาถูกนำกลับไปยังพระคัมภีร์ของตน

เพื่อค้นคว้าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกยกออกจากตัวเลขทั้งหลาย และความผิดพลาด—เพียงประการเดียว—ก็ได้รับการอธิบาย.

ในที่นี้นางได้อธิบายถึงความผิดพลาดของตัวเลขบนแผนภูมิปี 1843

และนางก็ได้กำหนดไว้แล้วว่าตัวเลขเหล่านั้นเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์

“พวกเขาเห็นว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์นั้นยืดไปถึงปี 1844

และหลักฐานเดียวกันที่พวกเขาได้นำเสนอเพื่อแสดงว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843

ก็พิสูจน์ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นจะสิ้นสุดลงในปี 1844” จบกการอภิปราย! เอลเลน ไวท์

ได้ประทับตราแห่งการรับรองของนางไว้บน 2520.

บนแผนภูมิปี 1843 มีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เพียงสามช่วงเท่านั้นที่พวกเขาเข้าใจว่าสิ้นสุดลงในปี 1843 คือ 1335, 2520, และ 2300 พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ปกคลุมความผิดพลาดบางประการในตัวเลขบางส่วน—คือช่วงเวลาเชิงพยากรณ์บนแผนภูมินี้—จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป

เมื่อพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออก

บรรดาผู้ซื้อสัตย์ที่เฝ้าคอยก็ได้รับการทรงนำให้ศึกษาช่วงเวลาเชิงพยากรณ์อีกครั้ง

และพบว่าหลักฐานเดียวกันที่ได้ชักนำพวกเขาให้ประกาศว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843 นั้น

ต่อมาถูกยอมรับว่าเป็นข้อพิสูจน์ว่ามีสองช่วงสิ้นสุดลงในปี 1844.

ช่วงเวลา 1335 เริ่มต้นใน ค.ศ. 508 และสิ้นสุดลงในปี 1843 ช่วงเวลา 2520 เริ่มต้นใน 677 ปีก่อนคริสตกาล และได้รับผลกระทบจากความครบถ้วนของปี เหล่าผู้บุกเบิกเคยคิดว่าช่วงเวลานี้สิ้นสุดลงในปี 1843

แต่ภายหลังได้เข้าใจว่าหลักฐานเดียวกันที่นำพวกเขาให้คาดการณ์ปี 1843 นั้น พิสูจน์ว่าคำพยากรณ์ 2520

สิ้นสุดลงในปี 1844 คำพยากรณ์ 2300 เริ่มต้นใน 457 ปีก่อนคริสตกาล และพวกเขาเคยคิดว่าสิ้นสุดลงในปี

1843 แต่ภายหลังความผิดพลาดนั้น โดยผ่านการศึกษาระยะเวลาแห่งคำพยากรณ์

พวกเขาจึงตระหนักว่าคำพยากรณ์นั้นสิ้นสุดลงในปี 1844

มีคำพยากรณ์เพียงสามประการเท่านั้นที่พวกเขาคาดหมายว่าจะสิ้นสุดลงในปี 1843

และมีหนึ่งในนั้นที่สิ้นสุดจริง คือ 1335

คำพยากรณ์นี้ไม่ใช่คำพยากรณ์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงยับยั้งไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

คำพยากรณ์นี้ชี้ให้เห็นประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการล่าช้า

ผ่านเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ในการนำเสนอเมื่อวานนี้ เราได้จบลงด้วยคำกล่าวนี้จากเอลเลน ไวท์:

“นับแต่ทั้งหลายที่ได้เห็นสิ่งซึ่งถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข” นี่คือ “ผู้ที่มาถึงปี 1843 ก็เป็นสุข”

ในย่อหน้าถัดไป นางกล่าวว่า “ข่าวสารนั้นได้ถูกประทานแล้ว

และไม่ควรมีการชักช้าในการประกาศข่าวสารนั้นซ้ำอีก เพราะหมายสำคัญแห่งกาลเวลากำลังสำเร็จครบถ้วน

งานปิดฉากจะต้องกระทำให้เสร็จ จะมีงานยิ่งใหญ่กระทำขึ้นในเวลาอันสั้น

อีกไม่นานจะมีข่าวสารถูกประทาน โดยการทรงแต่งตั้งของพระเจ้า ซึ่งจะขยายตัวเป็นเสียงร้องอันดังยิ่ง

แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในส่วนของตน เพื่อให้คำพยากรณ์ของเขา” Manuscript Releases, เล่ม 21, 437.

การที่ดาเนียลยืนอยู่ในส่วนของตนนั้น คือข้อ 13 ของดาเนียลบทที่ 12

“นับแต่ที่ได้เห็นสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ย่อมเป็นสุข” คือข้อ 12 เอลเลน

ไวท์กำลังให้คำอธิบายโดยพระเจ้าต่อดาเนียล 12:12-13

โดยกล่าวว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มิได้กล่าวถึงคำพยากรณ์เรื่องเวลา แต่กล่าวถึงประสบการณ์หนึ่งซึ่งรวมเอาปี

1843 และ 1844 ไว้ด้วย อันเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับปี 1843 ซึ่งก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการรอคอย

และเมื่อช่วงเวลาแห่งการรอคอยมาถึง “ความสุขย่อมมีแก่ผู้ที่คอยอยู่” แม้มีมติจะล่าช้า ก็จงคอยนิมิตนั้น

ผู้ที่สืบทอดชื่อซึ่งคอยอยู่ตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการรอคอยจนถึงเวลาที่ประตูปิด ก็เป็นสุข สิ่งที่ผู้สืบทอดชื่อได้เห็นในปี 1843 และ 1844 เป็นพระพรที่นำเขาเข้าไปสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด

คำพยากรณ์ 1335 สิ้นสุดลงในปี 1843 เป็นเครื่องหมายแห่งการมาถึงของเสียงร้องเที่ยงคืน ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ 2520 และ 2300 สิ้นสุดลงในปี 1844 เอลเลน ไวท์ กล่าวว่า หลักฐานเดียวกันที่นำพวกเขาให้ประกาศว่า 2520, 2300, และ 1335 สิ้นสุดลงในปี 1843 นั้น ต่อมาได้รับการยอมรับว่าเป็นข้อพิสูจน์ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นจะสิ้นสุดลงในปี 1844.

“ความสว่างจากพระวามะของพระเจ้าได้ส่องลงมายังสถานภาพของพวกเขา และพวกเขาก็ได้ค้นพบช่วงเวลาแห่งการรอคอย—‘แม้ว่านิมิตนั้นจะล่าช้า ก็จงคอยนิมิตนั้นเกิด’ ด้วยความรักที่พวกเขามีต่อการเสด็จมาโดยพลันของพระคริสต์ พวกเขาได้มองข้ามการล่าช้าของนิมิตนั้น ซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อสำแดงผู้ที่คอยอยู่ด้วยความสัตย์จริง อีกครึ่งหนึ่งพวกเขามีจุดกำหนดแห่งเวลา กระนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าหลายคนในหมู่พวกเขาไม่อาจลุกขึ้นเหนือความผิดหวังอันหนักหน่วงของตน เพื่อจะมีความกระตือรือร้นและพลังในระดับเดียวกับที่เคยเป็นเครื่องหมายแห่งความเชื่อของพวกเขาในปี 1843.”

ซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ของมันมีชัยเหนือพวกเขา และบรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวสารนั้นก็แสดงความยินดีกับตนเองในวิจารณ์ญาณอันมองการณ์ไกลและสติปัญญาของตน ที่ไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น ดังที่พวกเขาเรียกมัน พวกเขาไม่ตระหนักว่าตนกำลังปฏิเสธพระดำริของพระเจ้าที่มีต่อตนเอง และกำลังร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกับซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ของมัน เพื่อให้ประชากรของพระเจ้าซึ่งกำลังดำเนินชีวิตตามข่าวสารที่ทรงส่งมาจากสวรรค์นั้นเกิดความสับสนอลหม่าน”}

ในประวัติศาสตร์นี้ มีผู้กราบนมัสการอยู่สองจำพวก จำพวกที่ไม่เชื่อสัตย์เย้ายัยผู้ที่เฝ้าคอย แต่ผู้ที่เฝ้าคอยนั้นถูกนำกลับไปยังช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ และได้เข้าใจว่าหลักฐานเดียวกันซึ่งได้นำพวกเขาให้ระบุว่าการสิ้นสุดของ 2520 และ 2300 อยู่ในปี 1843 นั้นเอง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าช่วงเวลาทั้งสองสิ้นสุดลงในปี 1844.

แม้ว่าบรรดาผู้ที่กำลังคอยจะตระหนักถึงสิ่งนี้ พวกเขาก็มิได้เร่าร้อนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่ากับก่อนความผิดหวังครั้งแรก พวกเขาจะได้รับการจุดให้ลุกโชนขึ้นอีกครั้งด้วยข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน บรรดาผู้ที่กำลังคอยได้เข้าใจปี 1844 ซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์ทั้งหลายแล้วก่อนเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนทำให้บรรดาผู้ที่เฝ้าคอยสามารถระบุวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ได้ ด้วยข้อมูลนั้น จึงมิใช่เพียงว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นในช่วงใดช่วงหนึ่งของปี ค.ศ. 1844 เท่านั้น แต่เป็นในวันเดียวกันเอง และสิ่งนั้นได้เสริมกำลังแก่ข่าวสารนั้น

ท่านเห็นกระบวนการนั้นหรือไม่? คำสอนที่ก่อให้เกิดประสบการณ์นี้คือคำพยากรณ์สามประการ ได้แก่ 1335, 2300, และ 2520.

ครั้นเมื่อได้ตระหนักถึงสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็เริ่มประกาศว่า “จงออกมาจากบาบิโลน” นี่คือนิวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง.

ขอให้เราเข้าใจให้ชัดเจนว่า: สิ่งใดสิ้นสุดลงเมื่อถึงเวลาล่าช้านั้น? คือการใช้แผนภูมปี 1843 พวกเขาได้วางแผนภูมินี้ไว้เสีย เพราะบัดนี้พวกเขาเข้าใจแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาในปี 1844 ในขณะที่แผนภูมิระบุว่า 1843 ดังนั้น พวกเขาจึงวางแผนภูมินั้นไว้เสียสำหรับประวัติของข่าวสารทูตสวรรค์องค์ที่สอง

แล้วข่าวสารของพวกเขาได้กลายเป็นสิ่งใดในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สอง?
ย่อหน้าสุดท้ายได้อธิบายไว้แล้ว

ผู้เชื่อในข่าวสารนี้ถูกกดขี่ข่มเหงอยู่ในคริสตจักรทั้งหลาย อยู่ชั่วระยะหนึ่ง
บรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวสารนั้นถูกความกลัวยับยั้งไว้ไม่ให้กระทำตามความรู้สึกในใจของตน
แต่การที่กาลเวลาผ่านไปได้เปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเขา
พวกเขาปรารถนาจะทำให้คำพยากรณ์ซึ่งบรรดาผู้ที่กำลังรอคอยรู้สึกว่าจะตนจำเป็นต้องเป็นพยานนั้นเงียบเสียงลง
คือคำพยากรณ์ที่ว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ทอดยาวไปจนถึงปี 1844.

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ใด? คือ 2520, 2300, และ 1335 นั่นคือสารของพวกเขาในประวัติศาสตร์นี้
บัดนี้พวกเขากำลังกล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว! คำพยากรณ์เหล่านี้ยึดไปถึงปี 1844”
สารของพวกเขาในประวัติศาสตร์แห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนคือคำพยากรณ์ 2520 ปี และ 2300 ปี

ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวสารนั้นถูกยับยั้งไว้ด้วยความกลัว
จึงมิได้แสดงความรู้สึกอันอยู่ในใจออกมาเป็นการกระทำ แต่เมื่อกาลเวลานั้นผ่านไป
ความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเขา ก็ปรากฏชัด
พวกเขาปรารถนาจะทำให้คำพยากรณ์ซึ่งบรรดาผู้เฝ้ารอรู้สึกว่าจะตนจำเป็นต้องประกาศนั้นเงียบเสียงลง
คือคำพยากรณ์ที่ว่า ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ได้ยึดไปจนถึงปี 1844 ด้วยความชัดเจน บรรดาผู้เชื่อได้อธิบาย
ความผิดพลาดของตน—ความผิดพลาดอันประหลาดยิ่ง—และให้เหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงคาดหวังองค์
พระผู้เป็นเจ้าของตนในปี 1844
ฝ่ายผู้คัดค้านของพวกเขาไม่อาจนำข้อโต้แย้งใดมาต้านทานเหตุผลอันทรงพลังที่ได้เสนอไว้ได้ ถึงกระนั้น
ความโกรธของคริสตจักรทั้งหลายก็ถูกปลุกให้ลุกโพล่งขึ้น พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ฟังหลักฐาน
และจะปิดกั้นคำพยากรณ์นั้นออกไปจากคริสตจักรทั้งหลาย เพื่อคนอื่น ๆ จะไม่ได้ยินมัน.

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคุณนำเสนอเรื่อง 2520 โดยเชื่อมโยงกับ 2300 วัน?
ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ คุณจะถูกกีดกันออกจากคริสตจักรทั้งหลาย
และมีความพยายามที่จะปิดปากข่าวสารนั้น.

“ผู้ที่ไม่กล้าปิดบังแสงสว่างซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาไว้จากผู้อื่นนั้น
ถูกขับออกจากคริสตจักรทั้งหลาย; แต่พระเยซูทรงสถิตอยู่กับพวกเขา
และพวกเขาก็ชื่นชมยินดีในแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์
พวกเขาได้รับการเตรียมให้รับสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง” Early Writings, 235–237.

โดยไม่เข้าสู่การศึกษาว่าด้วย 2520 สิ่งที่เรากำลังพยายามแสดงให้เห็นคือ เอลเลน
ไวท์ได้ประทับตราแห่งการเห็นชอบของนางลงบน 2520 หากท่านไม่สามารถมองเห็นสิ่งนี้ได้
ท่านจำเป็นต้องอธิษฐานขอให้พระเยซูทรงเอาเกล็ดออกจากตาของท่าน เอลเลน ไวท์กล่าวว่า
หลักฐานเดียวกันที่นำพวกเขาให้พยากรณ์ปี 1843 นั้น
ต่อมาได้ปรากฏให้เห็นว่าเป็นข้อพิสูจน์ว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เหล่านี้สิ้นสุดลงในปี 1844
นางระบุถึงช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ หรือบรรดาตัวเลขนั้น ในรูปพหุพจน์อยู่เสมอ บนแผนภูมิปี 1843
มีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เพียงสามช่วงเท่านั้นที่สิ้นสุดลงในปี 1843

ส่วนระยะเวลาหนึ่งที่สิ้นสุดลงในปี 1843 คือ 1335 นั้น เพื่อให้ถูกต้องตามหลักไวพยากรณ์
อย่างน้อยต้องมีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สองช่วง จึงจะทำให้นางใช้คำว่า “figures” และ “prophetic periods”
ได้ หากมีอยู่สามช่วงและท่านตัดออกไปหนึ่งช่วงแล้ว สองช่วงที่นางรับรองก็คือ 2520 และ 2300
ไม่ว่าใครอื่นจะกล่าวอย่างไรก็ตาม

ในประวัติศาสตร์นี้ ซึ่งรวมถึงความผิดหวังครั้งยิ่งใหญ่ของพวกแอ็ดเวนติสต์เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังก่อให้เกิดประสบการณ์หนึ่ง ซึ่งพวกเขาถูกขับออกจากคริสตจักรทั้งหลาย เพื่อพวกเขาจะได้ยินหยัด มิใช่อาศัยอิทธิพลของมนุษย์ แต่ตั้งอยู่บนพระวาจาของพระเจ้า พวกเขาจำเป็นต้องมีประสบการณ์นั้น เพื่อจะมีความเชื่อที่จะก้าวเข้าสู่อภิสุทธิสถานพร้อมกับพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงทำให้พวกเขาบริบูรณ์เพื่อให้ชาวประเสริฐนิรันดร์ถึงซึ่งบทธาวสาน

คำพยานของผู้บุกเบิก: James White และ Uriah Smith

ต่อไป เรามีผู้บุกเบิกสองท่าน คือ James White และ Uriah Smith บุคคลทั้งสองนี้เป็นชายสำคัญที่นักเทววิทยาสสมัยใหม่อ้างถึงเป็นหลัก เพื่อกล่าวอ้างว่า James White ปฏิเสธเรื่อง 2520 ในปี 1863 และว่า Uriah Smith ปฏิเสธเรื่องดังกล่าวในงานเขียนของเขาในช่วงทศวรรษ 1870 และ 1880

เราจะย้อนกลับไปยังปี 1844 และช่วงเวลาไม่นานหลังจากนั้น เพื่อดูว่า James White และ Uriah Smith พรรณนาประวัติศาสตร์เดียวกันนี้อย่างไร ซึ่ง Ellen White เพิ่งได้บรรยายไว้ เธอกล่าวถึงช่วงเวลาตามคำพยากรณ์ และการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถอนพระหัตถ์ของพระองค์ออก และการมองเห็นความผิดพลาด และผู้บุกเบิกทั้งสองท่านนี้ก็กล่าวเช่นเดียวกัน.

เอลเลน ไวท์ มิได้กล่าวถึง "2520" หรือ "เจ็ดเวลา" แต่ยูริอาห์ สมิธ และเจมส์ ไวท์ กล่าวถึงอย่างชัดเจน พวกเขาทำให้เห็นอย่างกระจ่างว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ได้รับการยอมรับในประวัติศาสตร์นี้คือ 2520 และ 2300

James White, Review and Herald, volume 1, July 9, 1851: "ผู้คัดค้านคนหนึ่งกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าคำร้องในเวลาเที่ยงคืนนั้นได้ถูกประกาศไปแล้ว' เราก็มิได้เชื่อเช่นกันว่าพวกเขาได้ยื่นคำร้องในเวลาเที่ยงคืนนั้นแล้ว หรือว่าพวกเขาจะได้ยินในภายหน้าเลย คำร้องใน มัทธิว 25:6, 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว' นั้นอยู่ในประวัติของการสมรสแบบตะวันออก แต่การที่มีคำร้องหนึ่งได้ถูกประกาศออกไป และได้รับการตอบรับอย่างครบถ้วนจากหมู่คณะ Advent ทั้งสิ้นในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1844 ซึ่งเปรียบได้อย่างดีกับคำร้องในเวลาเที่ยงคืนแห่งคำอุปมานั้น ไม่ควรถูกปฏิเสธโดยผู้ที่มีประสบการณ์ในเหตุการณ์นั้น"

เจมส์ ไวท์

กำลังกล่าวถึงประวัติศาสตร์ช่วงหนึ่งซึ่งผู้คนกำลังปฏิเสธเสียงร่ำร้องยามเที่ยงคืนและหลุดออกจากทางเดิน เขากำลังตอบสนองต่อเรื่องนี้และจะอภิปรายประวัติศาสตร์ดังกล่าว

"สิ่งนั้นมาถึงในเวลาที่ถูกต้อง เสียงร่ำร้องในอุปมาเกิดขึ้นทันทีภายหลังการล่าช้า และภายหลังการวงล้อมและการหลับใหล ทั้งนี้เกิดขึ้นภายหลังความล่าช้าของเรา เมื่อเราได้ผิดหวัง และเสียงนั้นก็มาถึงหูของเราในขณะที่อยู่ในภาวะชบเซา เสียงร่ำร้องนั้นได้ปลุกหญิงพรหมจารีหึ่งสิบให้ตื่นขึ้น และนำไปพวกนางไปจัดตะเกียงของตนให้เรียบร้อย สิ่งนี้ เมื่อประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ ได้ปลุกเราประชากรแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ และนำพวกเขาให้ค้นพระคัมภีร์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และถวายตนเองพร้อมทั้งทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกของตนทั้งสิ้นแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร่ำร้องว่าพระเจ้าจะเสด็จมาในเดือนที่เจ็ด ค.ศ. 1844 ได้เห็นอย่างชัดเจนว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลง ณ เวลานั้น ฉะนั้น หลักฐานที่ได้ถูกนำเสนอจากช่วงเวลาเหล่านั้นเพื่อพิสูจน์ว่าการเสด็จมาจะอยู่ในปี 1843 ก็พิสูจน์ว่าการเสด็จมาจะอยู่ในปี 1844 ด้วย ต่อมาเราได้เห็นข้อผิดพลาดในวิธีการคำนวณนั้นซึ่งทำให้ 2300 วันสิ้นสุดลงในปี 1843

ไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้ที่เขียนคัดค้านเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์มองเห็นสิ่งนี้ พระหัตถ์แห่งพระญาณทรงจัดเตรียมได้ทรงปกปิดความผิดพลาดนั้นไว้ จนถึงเวลาที่จะต้องมองเห็นได้ ข้อผิดพลาดนั้นอยู่ที่การหักเอา 457 ปีเต็มออกจาก 2300 ซึ่งทำให้เหลือปี 1843 โดยมีได้คำนึงถึงเศษส่วนของปี 457 ก่อน ค.ศ. ที่ได้ผ่านไปแล้ว เมื่อพระบัญชาถูกประกาศออกไป ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ใช้คำนวณเจ็ดสิบสี่ปีดาห์”

“จิตใจของเราถูกซีไปยั้งชงเวลานั้น [1843] เนื่องจากว่า เมื่อนับระยะเวลาเชิงพยากรณ์ต่าง ๆ จากปีเหล่านั้นซึ่งนักลำดับเหตุการณ์ที่ดีที่สุดกำหนดว่าเป็นปีแห่งความสำเร็จของเหตุการณ์ซึ่งจะเป็นเครื่องหมายการเริ่มต้นของระยะเวลาเหล่านั้น ดูประหนึ่งว่าทั้งหมดสิ้นสุดลงในปีนั้น”

บัดนี้เราออกแก่เราถึงช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ซึ่งพวกเขาคิดว่าสิ้นสุดลงในปี 1843.

“อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏเท่านั้น” ว่าช่วงเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลงในปี 1843 แต่ภายหลังพวกเขาจะพบว่า แท้จริงแล้วช่วงเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลงในปี 1844

“เราได้นับ ‘เจ็ดกาลเวลา’ หรือ 2520 ปี เริ่มจากการเป็นเชลยของมนัสเสห์ ซึ่งบรรดานักลำดับเหตุการณ์ได้กำหนดไว้ด้วยความเห็นพ้องอย่างยิ่งว่าเป็นปี 677 ก่อน ค.ศ.”

นี่คือช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่พวกเขากำลังพิจารณาอยู่

“วันที่นี้เป็นวันที่เดียวที่เราเคยใช้คำนวณสำหรับการเริ่มต้นของช่วงเวลานี้; และเมื่อนำปี 677 ก่อน ค.ศ.

หักออกจาก 2520 ปี ก็เหลือ ค.ศ.1843 อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้สังเกตว่า เนื่องจากจะต้องใช้ 677 ปีเต็มก่อน ค.ศ. และ 1843 ปีเต็มใน ค.ศ. เพื่อให้ครบ 2520 ปีนั้น

ก็ย่อมบังคับให้เราต้องขยายช่วงเวลานี้ล่วงหน้าเข้าไปใน ค.ศ.1844

ไกลเท่าที่มันอาจได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากการเริ่มต้นของปี 677 ก่อน ค.ศ.”

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ซึ่ง “พระหัตถ์แห่งพระญาณเอื้ออาทรทรงกุมมือของเขาไว้เหนือความผิดพลาดนั้น” รวมถึง 2520 ด้วย

อูไรยาห์ สมิท: “เมื่อกาลเวลาได้ดำเนินเลย ค.ศ.1843 ไปแล้ว คนเป็นอันมากก็เริ่มไต่ถามถึงเหตุแห่งความผิดพลาดของตนเกี่ยวกับปีตีตนคาดหมายว่าจะได้รับการปลดปล่อย ในครั้งนั้นจึงได้เห็นว่า

หากเริ่มนับระยะเวลาเชิงพยากรณ์ทั้งปวงจากปี ก่อน ค.ศ.

ซึ่งเราได้กำหนดไว้เสมอว่าเป็นจุดเริ่มต้นของระยะเวลาเหล่านั้น ระยะเวลาแต่ละช่วงก็จะยังไม่สิ้นสุดลง

แม้ภายใต้ข้อสมมุติว่าลำดับเวลาศาสตร์ของเราและการกำหนดวันเริ่มต้นของระยะเวลาเหล่านั้นถูกต้อง

จนกว่าจะถึงช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่งในปี 1844 ดังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นเจ็ดกาลเวลา หรือ 2520 ปี

ซึ่งเริ่มต้นในปี ก่อน ค.ศ.677—มหาปีแห่งการยุบิส หรือ 2450 ปี [ซึ่งไม่ได้แสดงไว้ในแผนภูมิปี 1843

หรือ 1850 ทั้งฉบับใดฉบับหนึ่ง] ซึ่งเริ่มต้นในปี ก่อน ค.ศ.607—และ 2300 ปีแห่งดาเนียล ซึ่งเริ่มต้นในปี

ก่อน ค.ศ.457—เนื่องจากส่วนหนึ่งของแต่ละปีเหล่านั้น

ซึ่งเป็นปีที่ใช้นับเริ่มต้นระยะเวลาเชิงพยากรณ์แต่ละช่วง ได้ล่วงพ้นไปแล้วก่อนที่เหตุการณ์ต่าง ๆ

ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของระยะเวลาเหล่านั้นจะเกิดขึ้น

จึงจำเป็นที่ระยะเวลาเหล่านั้นจะต้องยืดต่อไปจนถึงภายใน ค.ศ.1844

มากเท่ากับที่แต่ละระยะเวลาได้เริ่มขึ้นหลังจากต้นปี ก่อน ค.ศ. ที่ใช้นับแต่ละช่วงนั้น

เพื่อไม่ว่าจะให้จำนวนปีในแต่ละช่วงครบถ้วนสมบูรณ์

หรือเพื่อทดสอบความถูกต้องแห่งลำดับเวลาศาสตร์ของเรา แต่ก็มีได้มีเบาะแสใดเกี่ยวกับเวลาในปี ก่อน

ค.ศ. แต่ละปีนั้น ว่าระยะเวลาต่าง ๆ แต่ละช่วงเริ่มต้นเมื่อใด และฉะนั้น

เวลาภายในปีที่เป็จุดสิ้นสุดของระยะเวลาเหล่านั้น จึงไม่อาจกำหนดได้อย่างแม่นยำ”

ทั้งอูไรยาห์ สมิท และเจมส์ ไวท์ ต่างเป็นพยานตรงกันว่า

ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่เป็นที่ยอมรับว่ามาสิ้นสุดลงในปี 1844 คือ 2520 ปี และ 2300 ปี

โดยใช้ถ้อยคำเดียวกันกับที่เอลเลน ไวท์ใช้ใน Early Writings หน้า 236 เป็นต้นไป

สายโซ่แห่งความจริง: จุดเริ่มต้นของวิลเลียม มิลเลอร์

งานเขียนยุคต้น, หน้า 230: “พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์” — คือทูตสวรรค์กาเบรียล — “ให้มาดลใจจิตใจของชาวนา ผู้หนึ่ง” — วิลเลียม มิลเลอร์ — “ผู้ซึ่งไม่เคยเชื่อพระคัมภีร์ เพื่อชักนำเขาให้ค้นคว้าคำพยากรณ์ทั้งหลาย
ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาเยี่ยมผู้ที่ทรงเลือกสรรผู้นั้นครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อทรงนำความคิดของเขาและเปิดคำพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งเคยมีดม่นแก่ประชากรของพระเจ้าให้เขาเข้าใจ
จุดเริ่มต้นของสายโซ่แห่งความจริงได้ทรงประทานแก่เขา และเขาได้รับการนำให้ค้นหาข้อต่อแล้วข้อต่อเล่า จนกระทั่งเขาเพ่งดูพระวาระของพระเจ้าด้วยความพิศวงและความชื่นชมยินดี
เขาเห็นในที่นั้นสายโซ่แห่งความจริงอันสมบูรณ์ พระวาระซึ่งเขาเคยถือว่าไม่ได้รับการดลใจ บัดนี้ได้เปิดออกต่อสายตาของเขาในความงามและสง่าราศี
เขาเห็นว่าพระคัมภีร์ตอนหนึ่งอธิบายอีกตอนหนึ่ง” — กาเบรียลได้สำแดงแก่เขาถึงวิธีการที่เราเรียกว่า proof-texting คือ บรรทัดซ้อนบรรทัด ตรงนี้เล็กน้อย ตรงนั้นเล็กน้อย

กาเบรียลได้ประทานจุดเริ่มต้นของสายโซ่แห่งความจริงและวิธีการอ้างข้อพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์แก่เขา

วิลเลียม มิลเลอร์, Advent Review and Sabbath Herald, 18 เมษายน 1854:
“จากการศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มเติม ข้าพเจ้าจึงได้ข้อสรุปว่า
เจ็ดกาลแห่งอำนาจสูงสุดของคนต่างชาติจะต้องเริ่มต้นขึ้นเมื่อพวกยิวสิ้นสุดการเป็นชนชาติเอกราช ณ คราวการเป็นเชลยของมนัสเสห์ ซึ่งนักล่าดับเวลาทีเชื่อถือได้ที่สุดกำหนดไว้ว่าเป็นปี 677 ก่อน ค.ศ.; และว่า 2300 วันได้เริ่มต้นพร้อมกับเจ็ดสิบสี่ปีดาห์ ซึ่งนักล่าดับเวลาทีเชื่อถือได้ที่สุดลงวันที่ไว้ตั้งแต่ปี 457 ก่อน ค.ศ.; และว่า 1335 วัน ซึ่งเริ่มต้นด้วยการเลิกเสียซึ่งเครื่องบูชาประจำวัน และการตั้งขึ้นของสิ่งนาสะอิดสะเอียนที่กระทำให้กร้าง [Daniel 12:11] นั้น จะต้องนับวันที่จากการสถาปนาอำนาจสูงสุดของสันตะปาปา
ภายหลังการกำจัดสิ่งนาสะอิดสะเอียนแบบนอกราชอาณาจักรออกไป
และซึ่งตามที่นักประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าสามารถค้นคว้าได้ ควรลงวันที่ไว้ที่ราว ค.ศ. 508.”

เอลเลน ไวท์กล่าวว่า กาเบรียลได้มอบจุดเริ่มต้นแห่งสายโซ่แห่งความจริงแก่วิลเลียม มิลเลอร์ และวิลเลียม มิลเลอร์เป็นพยานว่า จุดเริ่มต้นทั้งสามประการที่เขาได้รับคือ ค.ศ. 508, 677 ปีก่อน ค.ศ., และ 457 ปีก่อน ค.ศ. เขาได้รับจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์เหล่านี้ ซึ่งก่อให้เกิดประวัติศาสตร์ของเสียงร้องเที่ยงคืน โดยทูตกาเบรียล

การล่อลวงครั้งสุดท้าย: การปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

ชาวสารคัดสรร เล่ม 1 หน้า 48: “ซาตานคือ . . .
ผู้ที่คอยแทรกสิ่งปลอมปนเข้ามาอย่างต่อเนื่อง—เพื่อชักนำให้ออกห่างจากความจริง
การล่อลวงครั้งสุดท้ายที่สุดของซาตานจะเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของพระวิญญาณของพระเจ้าไร้ผล”
การล่อลวงครั้งสุดท้ายของซาตานคือการทำลายพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

หากท่านปฏิเสธความจริงพื้นฐานเหล่านี้ ท่านก็กำลังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ไปพร้อมกันด้วย
เอลเลน ไวท์ได้ให้การรับรองแก่ 2520 การปฏิเสธ 2520
ก็เท่ากับว่าท่านกำลังทิ้งทั้งเด็กและน้ำที่ใช้อาบเด็กไปพร้อมกัน.

“ซาตานกำลัง . . . ยัดเยียดสิ่งปลอมอย่างต่อเนื่อง—เพื่อชักนำให้หลงไปจากความจริง การล่อลวงครั้งสุดท้ายที่สุดของซาตานจะเป็นการทำให้คำพยาณของพระวิญญาณของพระเจ้าไร้ผล ‘เมื่อไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ’ (สุภาษิต 29:18)”

นางกำลังกล่าวถึงการปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ และในความเชื่อมโยงนั้นก็กล่าวว่า หากท่านปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ เมื่อไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ นิมิตนั้นคืออะไร? หากท่านปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ นิมิตที่ท่านขาดอยู่นั้นคืออะไร?

“จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และทำให้ชัดเจนลงบนแผ่นป้าย เพื่อผู้ที่อ่านจะได้วิ่งไป” ฮาบากุก 2:2 (KJV) หากท่านปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ ท่านก็จะปฏิเสธแผนภูมิปี 1843; และหากท่านปฏิเสธแผนภูมินี้ ท่านก็กำลังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์.

“ซาตานจะกระทำการอย่างแยบยล ด้วยวิธีการต่าง ๆ และผ่านเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อสั่นคลอนความเชื่อมั่นของชนที่เชื่อถืออยู่ของพระเจ้าในคำพยาณอันแท้จริง จะมีความเกลียดชังต่อบรรดาคำพยาณซึ่งเป็นของซาตานถูกปลุกเร้าขึ้น” บางครั้งเราคิดว่า “ของซาตาน” หมายถึงการกระทำอันน่าหวาดหวั่น แต่ในหนังสือ บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ เราได้รับการบอกเล่าว่า ซาตานทำงานโดยการสอดแทรกความสงสัย

นั่นคือการโจมตีของซาตานต่อพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์และต่อความจริงอันเป็นรากฐานเหล่านี้ และการกระทำนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านมนุษย์ซึ่งเราควรระวังไว้ ผู้ซึ่งสอดแทรกความสงสัยเหล่านี้

“จะมีความเกลียดชังที่ถูกปลุกเร้าขึ้นต่อบรรดาคำพยาณ ซึ่งเป็นของซาตาน การกระทำทั้งหลายของซาตานจะมุ่งทำให้ความเชื่อของคริสตจักรทั้งหลายในคำพยาณเหล่านั้นคลอนแคลน ด้วยเหตุนี้เอง: ซาตานจะไม่สามารถมีหนทางอันเปิดโล่งเช่นนั้นเพื่อนำการล่อลวงของมันเข้ามา และผูกมัดจิตวิญญาณทั้งหลายไว้ในความหลงผิดของมันได้ หากคำเตือน คำตักเตือน และคำปรึกษาของพระวิญญาณของพระเจ้าได้รับการเอาใจใส่” Selected Messages, book 1, 48.

เมื่อเรากำลังนำเรื่องนี้มาสู่บทสรุป เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องกลัวสำหรับอนาคต นอกจากว่าเราจะลืมการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ากำลังกล่าวว่า การทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่นางกล่าวถึงนั้น คือประวัติศาสตร์ตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการรอคอยจนถึงประตูที่เปิดแล้ว—ประวัติศาสตร์ซึ่งแสดงไว้โดยคำว่า เสียงร้องเที่ยงคืน เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องกลัวสำหรับอนาคต นอกจากว่าเราจะลืมว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเราอย่างไรในประสบการณ์แห่งเสียงร้องเที่ยงคืน และรวมถึงคำสอนทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการทรงนำนั้นด้วย คำสอนที่ก่อให้เกิดประสบการณ์นี้คือคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสาม ซึ่งเริ่มต้นด้วยวันเวลาที่ทูตสวรรค์กาเบรียลมอบแก่ William Miller เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องกลัวสำหรับอนาคต นอกจากว่าเราจะลืมคำสอนเหล่านี้ รวมถึง 2520 ซึ่งก่อให้เกิดประสบการณ์แห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเหล่ามิลเลอร์ไรต์ผ่านจุดสุดยอดของชาวประเสริฐนินรันดร์.

Spalding and Magan, หน้า 305–306: “สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสเหล่านั้นที่เข้ายืนอยู่ใต้ธงของซาตาน จะละทิ้งความเชื่อของตนในคำเตือนและคำตักเตือนที่บรรจุอยู่ในคำพยาณทั้งหลายแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเสียก่อนเป็นอันดับแรก” ท่านปฏิเสธรากฐาน เท่ากับท่านกำลังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ หากท่านปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ ท่านก็กำลังปฏิเสธรากฐาน ทั้งสองสิ่งนี้ไปด้วยกัน ที่ได้ไม่มีพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ ที่นั่นก็ไม่มีนิมิต

“การทรงเรียกให้เข้าสู่การอุทิศถวายตนที่ยิ่งกว่าเดิมและการรับใช้ที่บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นกำลังถูกประกาศออกไป และจะยังคงถูกประกาศต่อไป บางคนซึ่งบัดนี้กำลังเปล่งเสียงตามคำชักชวนของซาตาน

จะกลับมามีสติสัมปชัญญะ

มีผู้ที่ดำรงอยู่ในตำแหน่งสำคัญแห่งความไว้วางใจซึ่งยังไม่เข้าใจความจริงสำหรับยุคเวลานี้ จะต้องนำข่าวสารนี้ไปให้แก่เขา หากเขาทั้งหลายรับข่าวสารนั้น พระคริสต์จะทรงรับเขาไว้ และจะทรงทำให้เขาเป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ แต่หากเขาทั้งหลายปฏิเสธที่จะฟังข่าวสารนั้น เขาทั้งหลายจะยืนอยู่ภายใต้ธงดำของเจ้าแห่งความมืด”

“ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้กล่าวว่า

ความจริงอันล้ำค่าสำหรับเวลานี้กำลังเปิดเผยแก่จิตใจของมนุษย์อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นทุกที ในความหมายพิเศษประการหนึ่ง

ชายและหญิงทั้งหลายจะต้องกินเนื้อของพระคริสต์และดื่มพระโลหิตของพระองค์ จะมีการพัฒนาของความเข้าใจ เพราะความจริงนั้นสามารถขยายกว้างออกไปได้อย่างต่อเนื่อง พระผู้ทรงเป็นต้นกำเนิดแห่งความจริงจากสวรรค์จะเสด็จเข้ามาสู่ความสัมพันธ์สนิทยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นอีกกับผู้ติดตาม เพื่อจะรู้จักพระองค์ เมื่อประชากรของพระเจ้ารับพระวาระของพระองค์เป็นอาหารจากสวรรค์แล้ว เขาทั้งหลายจะรู้ว่าการเสด็จออกมาของพระองค์นั้นถูกเตรียมไว้แล้วดุจรุ่งอรุณ เขาทั้งหลายจะได้รับกำลังฝ่ายจิตวิญญาณ ดังที่ร่างกายได้รับกำลังฝ่ายกายเมื่อได้รับอาหาร”

“เรายังเข้าใจพระดำริขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงไม่ถึงครึ่ง ในการทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในอียิปต์ และทรงนำพวกเขาผ่านถิ่นทุรกันดารเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน”

“เมื่อเรารวบรวมรัศมีแห่งพระเจ้าที่ส่องออกมาจากชาวประเสริฐ เราจะมีใจที่แจ่มชัดยิ่งขึ้นในระเบียบการของชาวยิว และมีความซาบซึ้งลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อความจริงสำคัญทั้งหลายของระเบียบการนั้น การสำรวจความจริงของเราจะไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เราได้รวบรวมเพียงรัศมีแห่งความสว่างไม่กี่สายเท่านั้น บรรดาผู้ที่มิได้เป็นนักศึกษาพระวาระอยู่ทุกวัน จะไม่สามารถไขปัญหาต่าง ๆ ของระเบียบการของชาวยิวได้ พวกเขาจะไม่เข้าใจความจริงทั้งหลายที่สั่งสอนโดยพิธีการแห่งพระวิหาร พระราชกิจของพระเจ้าถูกขัดขวางด้วยความเข้าใจแบบโลกีย์เกี่ยวกับแผนอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ชีวิตในอนาคตจะเปิดเผยความหมายของธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายที่พระคริสต์ ผู้ทรงถูกปกคลุมอยู่ในเสามะฆ ได้ประทานแก่ชนชาติของพระองค์” Spalding and Magan, 305–306.

แอ็ดเวนติสต์เหล่านั้นที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และยืนอยู่ใต้ธงของซาตาน ก่อนอื่นยอมปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

ในข้อความตอนนี้มีคนอยู่สองจำพวก: คือผู้ที่ติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ดำเนินต่อไปในการกินพระกายของพระองค์และดื่มพระโลหิตของพระองค์ และดำเนินต่อไปในการศึกษาพระวาระของพระเจ้า และผู้ที่มีได้กระทำเช่นนั้น การพัฒนาของความจริงยังไม่สิ้นสุด;

พวกเขาจะมีสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับการปรนนิบัติในสถานนมัสการซึ่งยังไม่เคยมีการกล่าวมาก่อน พวกเขาจะเน้นถึงการเปลี่ยนยุคการทรงจัดการในสมัยของพระคริสต์ อันเป็นภาพล่วงหน้าของการเปลี่ยนแปลงในสมัยมิลเลอรี่โลห์ ซึ่งชี้ไปข้างหน้าถึงยุคการทรงจัดการเมื่อพระคริสต์ทรงเปลี่ยนจากการพิพากษาคนตายไปสู่การพิพากษาคนเป็น พวกเขาจะมีสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับสถานนมัสการ และเกี่ยวกับวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำเครื่องหมายการเคลื่อนไหวของพระองค์ในการเปลี่ยนยุคการทรงจัดการเหล่านี้โดยการเทพะวิญญาณของพระองค์ลงมา

อีกสักสองสามคำกล่าวอ้าง แล้วเราก็เกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว

เซเวนตีเดียร์แอ็ดเวนติสเหล่านั้นที่ปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืนยอมหลุดออกจากทางนั้น เป็นการปฏิเสธการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้าและคำสอนฝ่ายหลักข้อเชื่อที่ก่อให้เกิดประวัติศาสตร์ของเสียงร้องเที่ยงคืน นั่นคือสิ่งที่เราต้องเกรงกลัว—คือการปฏิเสธคำสอนเหล่านั้นและไม่เข้าใจประสบการณ์นั้น เมื่อกระทำเช่นนั้น เราก็กำลังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์.

ซิสเตอร์ไวท์ทรงประทับตราแห่งการรับรองของท่านไว้บนเรื่อง 2520 เราจะแสดงให้เห็นว่าท่านทรงประทับตราแห่งการรับรองของท่านไว้บนความจริงอื่น ๆ ในแผนภูมิปี 1843 อย่างไร

เมื่อถึงอวสานของโลก

เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ดำเนินมาถึงจุดสูงสุดของชาวประเสริฐนรีนตรีในประวัติศาสตร์ของเรา แอดเวนติสซึมจะต้องเผชิญกับกระบวนการทดสอบสามขั้นที่ได้ถูกสำแดงไว้ล่วงหน้า ดังที่เห็นได้จากประสบการณ์ของวิลเลียม มิลเลอร์

วิลเลียม มิลเลอร์ได้กระทำความผิดพลาดสามประการ: (1) เขาปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืนและตกจากทางลงไปสู่โลกชั่วแปดปี (2) หลังจากนั้นเขาได้ไว้วางใจอิทธิพลของมนุษย์ คือ โยชูวา โฮมส์ (3) เขาปฏิเสธวันสะบาโต

มีคำถามหนึ่งเกิดขึ้นว่า: “เขาได้ปฏิเสธวันสะบาโตหรือสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์หรือไม่?” คำสอนที่เปลี่ยนจากสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์บนแผ่นดินโลกไปสู่สถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์ในช่วงเวลานั้น อาจยังมีได้เป็นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้โดยวิลเลียม มิลเลอร์ เมื่อเอลเลน ไวท์ได้รับการทรงนำเข้าไปในอภิสุทธิสถาน นางได้เห็นพระบัญญัติสิบประการอยู่ในหีบพันธสัญญา และพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตมีรัศมีอันบริสุทธิ์ล้อมรอบอยู่.

สิ่งที่วิลเลียมปฏิเสธคือพระราชบัญญัติของพระเจ้า—วันสะบาโต ฉะนั้น มิลเลอร์จึงปฏิเสธเสียงร้องยามเที่ยงคืน แล้วพึ่งพาเนื้อหนัง และต่อมาก็รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นซ้ำอีกในวาระสุดท้ายของโลก.

คำพยาน, เล่ม 5, หน้า 211: “ที่นี่เราจะเห็นได้ว่าคริสตจักร—สถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า—เป็นสิ่งที่แรกที่ได้รับรางวัลโทษแห่งพระพิโรธของพระเจ้า พวกผู้เฒ่าคือบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ประทานความสว่างอันยิ่งใหญ่แก่เขาและผู้ซึ่งได้ยืนหยัดเป็นผู้พิทักษ์ผลประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณของประชากร ได้ทรยศต่อความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย” นางกำลังอธิบายถึงเอเสเคียล 8 และ 9 คือเรื่องการประทับตรา ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า การประทับตราในเอเสเคียล 9 เป็นสิ่งเดียวกันกับการประทับตราในวิวรณ์ 7 นางกำลังกล่าวถึงช่วงเวลาของการประทับตราคนทั้ง 144,000 คน นางกล่าวว่าบรรดาผู้ที่ควรจะเป็นผู้พิทักษ์นั้นได้ทรยศต่อความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย⁴

“พวกเขาได้ยึดถือทำที่ว่า เราไม่จำเป็นต้องคอยเฝ้ามองหาการอัศจรรย์และการสำแดงฤทธานภาพของพระเจ้าอย่างเด่นชัดดังเช่นในสมัยก่อน กาลเวลาได้เปลี่ยนไปแล้ว”

ความผิดพลาดประการแรกของพวกเขาคือการต่อต้านเสียงร้องเที่ยงคืน โดยกล่าวว่า

“สิ่งที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของเสียงร้องเที่ยงคืนนี้จะไม่เกิดซ้ำอีก”

พวกเขากำลังก้าวหลุดออกจากทางนั้น

“ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้ความไม่เชื่อของพวกเขายิ่งเข้มแข็งขึ้น และพวกเขาบอกว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงกระทำดี และพระองค์จะไม่ทรงกระทำชั่ว พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาตราบเท่าที่คนกักจะเสด็จมาเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ด้วยการพิพากษา ดังนั้น ‘สันติภาพและความปลอดภัย’

จึงเป็นเสียงร้องจากบรรดาผู้ที่จะไม่ยกเสียงของตนขึ้นอีกเลยดุจเสียงแตร เพื่อสำแดงการล่งละเมิดของประชากรของพระเจ้า และบาปของวงศ์วานยาโคบ สุนัขไ้เหล่านี้ที่ไม่ยอมเห่า คือผู้ที่จะต้องรู้สึกถึงการแก้แค้นอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงพระพิโรธ ชายทั้งหลาย หญิงสาว และเด็กเล็กทั้งหลาย ต่างพินาศพร้อมกันทั้งหมด” Testimonies, volume 5, 211.

เยเรมีย์ เมื่อกล่าวถึงความล้มเหลวครั้งที่สองของวิลเลียม มิลเลอร์ ได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า บุคคลผู้ที่วางใจในมนุษย์ก็เป็นทีสาปแช่ง ผู้ที่เอาเนื้อหนังเป็นกำลังของตน และผู้ที่ใจของเขาหันเหไปจากพระยาห์เวห์” เยเรมีย์ 17:5 (KJV) หากท่านวางใจในมนุษย์ ใจของท่านก็ย่อมหันเหไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

การปฏิเสธครั้งแรกในวาระสุดท้ายคือเสียงร้องยามเที่ยงคืน ซึ่งเป็นการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ครั้งที่สองคือการฟังพาเนื้อหนัง ครั้งที่สามคือกฎหมายวันอาทิตย์

ยอมมีได้เพียงสองฝ่ายเท่านั้น แต่ละฝ่ายถูกประทับไว้อย่างชัดเจน ไม่ได้ด้วยตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ก็ด้วยเครื่องหมายของสัตว์ร้ายหรือรูปของมัน บุตรชายและบุตรหญิงทุกคนของอาดัมเลือกเอาพระคริสต์หรือบาร์บัสเป็นผู้นำของตน และทุกคนที่วางตนอยู่ฝ่ายผู้ไม่กักตั้นนั้น กำลังยืนอยู่ใต้ธงดำของซาตาน และถูกนับว่ากำลังปฏิเสธและลบล้างใช้พระคริสต์อย่างออกอาจ พวกเขาถูกนับว่ากำลังตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตและสง่าราศีไว้ที่กางเขนโดยเจตนา Review and Herald, January 30, 1900.

สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ เซเวนต์เดย์แอดเวนติสเหล่านั้นที่เข้ายืนอยู่ใต้ธงของซาตาน จะละทิ้งความเชื่อมั่นของตนในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์เสียก่อนเป็นประการแรก

ลัทธิแอดเวนติสต์กำลังทำซ้ำกระบวนการทดสอบสามขั้นตอนที่วิลเลียม มิลเลอร์ได้ล้มเหลวไปแล้ว แต่เหล่าทูตกำลังคอยที่จะให้มีลเลอร์ฟื้นคืนและพาเขากลับบ้านไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ส่วนสำหรับชาวแอดเวนติสต์ที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น ทูตสวรรค์ที่รอพวกเขาอยู่นั้นหาใช่เหล่าทูตเหล่านั้นไม่

“ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า ประสบการณ์ในอดีตของประชากรของพระเจ้านั้นไม่ควรถูกนับว่าเป็นเพียงข้อเท็จจริงที่ตายแล้ว เราไม่ควรปฏิบัติต่อบันทึกแห่งประสบการณ์เหล่านี้ดังเช่นที่เราปฏิบัติต่อปฐมประจำปีของปีที่ล่วงไปแล้ว บันทึกนั้นจะต้องถูกรักษาไว้ในความทรงจำ เพราะประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยเดิม” Publishing Ministry, 175.

เหตุใดเราจึงจำเป็นต้องระลึกถึงเสียงร้องเที่ยงคืน? เพราะประวัติศาสตร์กำลังจะซ้ำรอย ในประวัติศาสตร์นี้ ชาวสารที่จะก่อให้เกิดการสิ้นคลอนคือ 2520 และ 2300; ผู้คนจะถูกผลักดันให้ออกจากคริสตจักรทั้งหลายเพราะเรื่องนี้

แต่ประวัติศาสตร์นี้ คือเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน จะเกิดซ้ำขึ้นจริงหรือเป็นเพียงประวัติศาสตร์เท่านั้น? จงสังเกตข้อความอ้างอิงถัดไปนี้:

มีโลกหนึ่งซึ่งนอนจมอยู่ในความชั่วร้าย ในการล่อลวงและความหลงผิด อยู่ในเงาแห่งความตายโดยแท้—หลับใหล หลับใหล ใครบ้างที่รู้สึกปวดร้าวในจิตวิญญาณเพื่อปลุกเขาเหล่านั้นให้ตื่น? เสียงใดจะเข้าถึงพวกเขาได้?

จิตใจของข้าพเจ้าถูกพาไปยังอนาคต เมื่อสัญญาณจะถูกให้ขึ้นว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว;
จงออกไปพบเขาเถิด' แต่บางคนจะได้ล่าช้าไปในการจัดหาน้ำมันเพื่อเติมตะเกียงของตน
และพวกเขาจะพบสายเกินไประหว่างอุปนิสัยซึ่งน้ำมันนั้นเป็นภาพแทน "ไม่อาจถ่ายทอดให้กันได้" Review
and Herald, February 11, 1896.

ประวัติศาสตร์แห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนนี้จะเกิดขึ้นอย่างตรงตามตัวอักษรทุกประการ

เอลเลน ไวท์เข้าใจว่า 2520 เป็นคำพยากรณ์เรื่องเวลาที่ถูกต้อง
และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้คำพยากรณ์นั้นเพื่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการคอยช้า ความผิดหวังซึ่งก่อให้เกิดป
ระสพการณ์ที่เตรียมชายและหญิงให้ก้าวเดินโดยความเชื่อเข้าไปกับพระคริสต์สู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด.

เรายังมิได้พยายามพิสูจน์เรื่อง 2520 จากพระคัมภีร์ในขณะนี้
ในการศึกษาว่าด้วยศิลาสองแผ่นของฮาบากุกครั้งนี้ เราประสงค์จะให้ชัดเจนเสียก่อนว่า เอลเลน ไวท์
รับรองหลักคำสอนเหล่านี้ซึ่งกำลังถูกปฏิเสธโดยแอ็ดเวนติสต์ในปัจจุบัน;
จากนั้นเราจึงจะเข้าสู่การศึกษาจากพระคัมภีร์